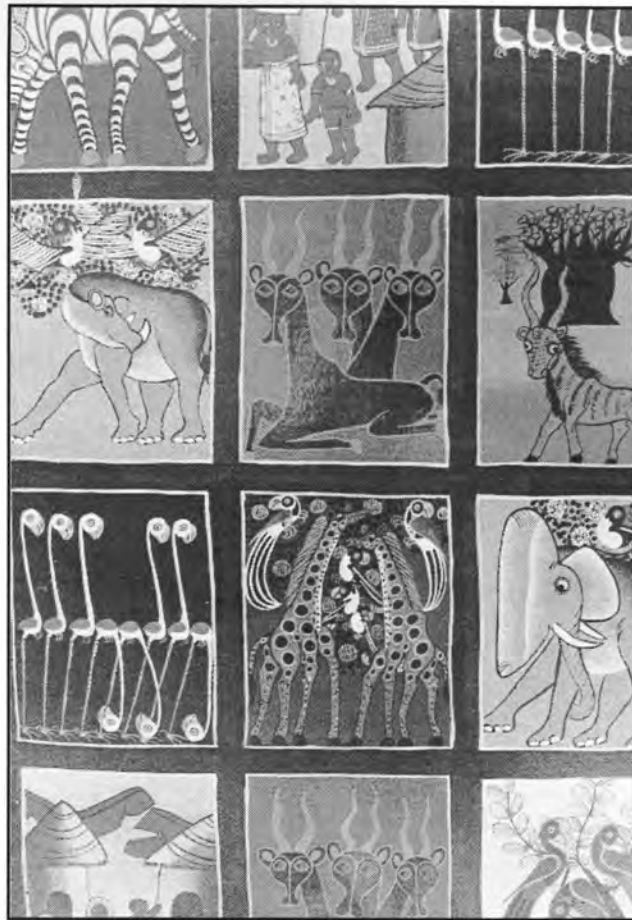

UHUSIANO-TIEDOTE 1/2001

UHUSIANO Newsletter

Sisältö

1	Pääkirjoitus
Ympäristö	
2	Rikkauden ja köyhyyden saasteet <i>Pia Mäkelä</i>
4	Ympäristökasvatus Tansaniassa <i>Pia Mäkelä</i>
6	Suomalaisessa metsäopistossa <i>Dennis Londo</i>
8	Tutkimusmatka itä-Usambaralle <i>Hanna Kolehmainen</i>
11	Uluguru-vuoret
12	Kansalaisjärjestökeskustelua internetissä <i>Tiina Kontinen</i>
14	Puheenjohtajalta
15	Kirjeet
20	Msolokelossa <i>Elina Puhto</i>
25	Automaattinen kielenkääntäminen - Professori Arvi Hurskainen Haastattelija <i>Elina Puhto</i>
28	Järjestöesittelyt

Contents

1	Editorial
Environment - mazingira	
3	Pollution of Wealth and of Poverty <i>Pia Mäkelä</i>
5	Environmental Education in Tanzania <i>Pia Mäkelä</i>
7	Studying Forestry in Finland <i>Dennis Londo</i>
10	Expedition to the Usambara <i>Hanna Kolehmainen</i>
11	Uluguru Mountains
13	NGO Talk in Internet <i>Tiina Kontinen</i>
14	From the Chairperson
15	Letters
23	Happy moments in Msolokelo <i>Elina Puhto</i>
27	Automatic translation with Professor Hurskainen Interviewer: <i>Elina Puhto</i>
29	NGO presentations

Pääkirjoitus - Editorial

Ihminen on paras todistus **luonnon** rajattomasta kärsivällisyydestä, sanoi säveltäjä Erkki Melartin. Ja yhteistyön tavoittelemisen paras todistus **ihmisen** rajattomasta kärsivällisyydestä?

Human beings are the best proof of the infinite patience of the **nature**, a Finnish composer Erkki Melartin once said. And the efforts to build co-operation the best proof of the infinite patience of us **human beings**?

Toimitus/Newsletter team

Uhusianon jäsenjärjestöt - Uhusiano member organizations

Iisalmen Nuorison Tuki r.y.
Kivirannantie 32
FI-74130 Iisalmi

Kehyapu Toinin Tori r.y.
Toini Niskanen
Kauppakatu 6
FI-44100 Äänekoski

Msingin ystävyyssseura r.y.
Hanna Antila-Andersson
Mannerheimintie 85 C 57
FI-00270 Helsinki

Setlementtinuorten Liitto r.y.
Jorma Reininmaa/Terttu Olin
Sturenkatu 11
FI-00510 Helsinki

Tampereen kotitalousoppilaitos
Ulla Hepola
Koulukatu 18
FI-33200 Tampere

TSL:n Vammalan seudun opintojärjestö
Sinikka Wikström
Kontinkustaantie
FI-38300 Kiikka

Vaasan kehitysmaaseura r.y.
Leena Salminen
Vaasan maakuntakirjasto
FI-65101 Vaasa

Vaasan Kehitysmaakauppa Endelea r.y.
Airi Suvanto
Lastenkodink. 22 B
FI-65100 Vaasa

Vanhustyön keskusliitto
Malmin kauppatie 26
FI-00700 Helsinki

Viittakiven tuki r.y.
Elina Puhto
Angervotie 4 D 31
FI-00320 Helsinki

Vöyrinkaupungin koulu
Hannele Hakkarainen
Vuorikatu 11
FI-64100 Vaasa

Äetsän seudun kehitysmaaseura r.y.
Antti Rajakorpi
Peuratie 5
FI-38200 Vammala

Uhusiano-tiedote 1/2001

Tiedotusryhmä/Team *Kaisa Kivelä, Paula Kuusipalo, Elina Puhto*

Taitto/Layout *Kaisa Kivelä*

Valokuvat/Photos *Hanna Antila-Andersson, Nyty Juntunen, Teemu Tuominen, Raijatapani*

Kiitos/Thanks to *Eeva*

RIKKAUDEN ja KÖYHYHDEN SAASTEET

Ympäristöongelmat Tansaniassa

Kehitysmaiden kuten Tansanian tärkeimmät ympäristöongelmat ovat erilaisia kuin meillä täällä Suomessa tai muissa teollisuusmaissa. Meillä keskustelua hallitsevat saastuminen ja kasvihuoneilmiö. Nykyisten suurimpien ympäristöongelmiemme voidaan sanoa johtuvan ylenmääräisestä kulutuksesta.

Kehitysmaiden ongelmat sen sijaan aiheutuvat pohjimmiltaan köyhyydestä, jonka vuoksi ihmiset käyttävät luonnonvaroja lyhytkatseisella kestäättömällä tavalla.

Pia Mäkelä

Tansanian suurimmat ympäristöongelmat liittyvät maatalouteen. Suurin osa tansanialaisista saa elantonsa pienviljelystä. Maanviljelys muodostaakin suurimman osan maan kansantuotteesta ja viennistä. Hedelmällisen maaperän köyhtyminen on suurin ongelma. Väestönkasvun seurauksena viljelykset leviävät myös eroosiolle ja aavikoitumiselle alttiille alueille. Vuorten, kuten Ulugurun, rinteet sekä Keski- ja Pohjois-Tansanian kuivat alueet ovat tästä esimerkkinä. On arvioitu että n. kolmasosa Tansanian alueesta on altistunut aavikoitumiselle. Aiemmin kestävät menetelmät kuten kaskiviljely ja paimentolaisuus ovat muuttuneet intensiivisemmiksi eikä maaperällä ole mahdollisuutta palautua kulutuksesta.

Katoavat metsät

Toinen suuri ongelma on puuston väheneminen, joka on myös seurausta väestönkasvusta ja köyhydestä. Arvioitu luonnollisen puuston ja pensaston määrä, joka vuosittain Tansaniassa raivataan, on 300 000 - 400 000 hehtaaria. Metsät ovat kadonneet monilta alueilta viljelymaan raivauksen sekä polttopuun ja puuhiilen kulutuksen vuoksi. Polttopuu on tärkein energianlähde erityisesti Tansanian maaseudulla. Kaupungeissa sähköä on tarjot-

la, mutta se on kallista ja puuhiiltä käytetään yleisesti ruuanlaittoon. Puuston raivaus altistaa maan helemällisen pintakerroksen eroosiolle. Vettä pidättävien metsien katoaminen vaikuttaa alueen vesitasapainoon ja seurauksena saattaa olla lisääntyneitä tulvia sadekaudella ja kuivuutta muulloin.

Nämä ympäristöongelmat näkyvät myös Morogoron alueella. Uluguru-vuorten metsät ovat kutistuneet ja viljelmät ovat levinneet jyrkillekin rinteille. Eroosiosta näkyy merkkejä paitsi rinteissä

myös vuorten juurella, jossa virtaavan veden mukana kulkeva maa-aines on aiheuttanut ongelmia esimerkiksi Mindun patoaltaalla. Voimakkaasti kasvava kaupunkiväestö on muutenkin muuttanut ympäristöä voimakkaasti lyhyessä ajassa. Joillakin alueilla kaupungin lähettyvillä kuivuus on uhkana maataloudelle. Morogorossa kuten muissakin suuremmissa kaupungeissa esiintyy myös teollistumisesta ja kaupungistumisesta aiheutuvia ympäristöongelmia kuten vesien saastumista ja jätteiden kertymistä.

POLLUTION OF WEALTH - POLLUTION OF POVERTY

Environmental problems in Tanzania

The most important environmental issues in developing countries, like Tanzania, differ greatly from those most discussed in industrialised countries like Finland. Here the discussion is dominated by issues of pollution and greenhouse effect. Our environmental problems can be said to result from excessive consumption. The major problems in south again raise from the poverty which forces people to use natural resources in an unsustainable way.

Pia Mäkelä

The environmental issues most affecting Tanzanian society are connected to agriculture. Most Tanzanians get their living from small-scale agriculture and agricultural sector as a whole forms the major part of GNP and exports. Soil degradation is the biggest problem. Previously sustainable methods such as shifting cultivation and pastoralism have become more intensive and the soil has no possibility to recover. Population pressure forces cultivation to invade marginal areas, which are

prone to erosion or desertification. Examples of these areas in Tanzania are mountains like Ulugurus and the arid central and northern areas. It has been estimated that approximately one third of the area of Tanzania is affected by desertification.

Where are the trees?

Another big problem is the deforestation. Estimated removal of natural forest or bush cover in Tanzania is 300 000-400 000 hectares annually. Forests have vanished mainly because of cultivation and

cutting trees for fuel wood and charcoal. Fuel wood is the main energy source in rural Tanzania. In towns electricity is available but it is expensive and the charcoal is widely used for cooking. Cutting trees often increases soil degradation. After natural vegetation cover has disappeared soil is vulnerable to erosion. Clearance of forests that control water runoff affect the hydrobalance of an area and may cause more floods during rains and more severe droughts in dry season.

These problems can be seen in Morogoro region also. The forests of Uluguru Mountains have diminished and also steep hills are cultivated. The erosion shows itself at hills and also as a siltation at lower areas. Population pressure has changed the landscape a lot in a quite short time. Some areas around the town suffer from water shortage. In towns like Morogoro the outcome of urbanisation and industrialization can also be seen. Water sources get polluted and wastes accumulate, to mention few.

YMPÄRISTÖKASVATUS

Tansaniassa

Ympäristöongelmat koskettavat ihmisiä heidän jokapäiväisessä elämässään. Toisaalta heidän arkitoimensa vaikuttavat ympäristöön. Kehitysmaissa yhteys on vielä selvempi kuin teollisuusmaissa, koska ihmiset saavat suuremmin elantonsa luonnosta.

Tansanian koulujen tarjoama ympäristökasvatus ei ole riittävää. Kansalaisjärjestöillä olisikin tärkeä rooli ympäristötietouden levittämisessä.

Pia Mäkelä

Ympäristökasvatus tansanialaisissa kouluissa - omavaraisuus ja kestävä käyttö kehityksen perustana

Ympäristökasvatuksen tavoitteena on parantaa ihmisten elämänlaatua luonnon kantokyvyn rajoissa.

Ympäristökasvatus kuului tansanialaiseen koulutuspolitiikkaan jo itsenäisyyden alussa. Maatalous nähtiin kehityksen perustana ja koulutus avaimena ongelmien ratkaisuun ja yhteiskunnan muuttamiseen. Koulutuspolitiikka tähtäsi omavaraisuuteen, joten siinä pidettiin luonnonvarojen kestävää käyttöä tärkeänä. Kouluilla oli maansuojeluprojekteja, kuten puunistutusta ja viljelyterassien tekoa yhdessä paikallisen yhteisön

kanssa. Nykyäänkin monilla kouluilla on taimitarhoja. Opetuksen haluttiin olevan käytännöllistä ja keskittyvän ongelmanratkaisuun. Kestävä käyttö, yhteisöllisyys ja ongelmanratkaisunäkökulma ovat nykypäivänkin ympäristökasvatuksen suuntaviivoja.

Koko itsenäisyyden ajan ovat ympäristökysymykset olleet enemmän tai vähemmän esillä Tansanian koulutuspolitiikassa. Valitettavasti tavoitteet eivät ole useista syistä toteutuneet kovinkaan hyvin. Ensinnäkin ympäristökasvatuksen rooli opintosuunnitelmassa ei ole yhtä merkittävä ja selvä kuin koulutuspolitiikka antaisi olettaa. Toiseksi taloudelliset ongelmat ovat heijastuneet koulujen oloihin erityisesti 1980-luvun loppupuolelta lähtien. Resurssien puute vaikuttaa ehkäpä eniten ympäristökasvatuksen kaltaisiin aiheisiin, jotka on sisällytetty osaksi muita aineita.

Ympäristökasvatus mukana kaikessa - vai ei missään

Ympäristökysymyksiä käsitellään tansanialaisissa kouluissa maatalouden, maantieteen, kotitalouden ja matemaattis-luonnontieteellisten aineiden yhteydessä. Ympäristökasvatuksen kuuluukin olla monitieteistä, mutta valitettavasti tästä seuraa myös, että ympäristöasiat jäävät helposti opettamatta. Opetusta suuntaavat voimakkaasti tärkeät kansalliset kokeet, jotka sisältävät ympäristöaiheisia kysymyksiä vain harvoin ja suppeista aiheista.

Tansanialaisten opettajien mukaan suurimmat esteet ympäristökasvatukselle kouluissa ovat opetusmateriaalin ja koulutuksen

puute. Usein opettajilla itsellään ei ole tarpeeksi tietoa ympäristökysymyksistä. Luennointi on yleisin opetusmetodi ja muiden opetusmenetelmien suppea tunteminen vaikuttaa opetuksen tehokkuuteen. Ympäristökasvatuksen laatu ja määrä riippuvat suuresti opettajan kiinnostuksesta aiheeseen.

Oppilaiden koulussa saama ympäristötietous on vähäistä ja jää melko hajanaiseksi ja arkipäivästä irralliseksi. Oppilaiden mukaan muut tiedon lähteet, erityisesti perheenjäsenet ja radio, ovatkin heille koulua tärkeämpiä. Radio tavoittaa lähes jokaisen tansanialaisen ja sitä onkin käytetty tehokkaasti ympäristökampanjoissa yhdessä postereiden kanssa. 1990-luvun koko maan kattavat kampanjat, jotka käsittelivät esimerkiksi puiden istutusta, ovat laajalti tunnettuja.

Kansalaisjärjestöjen rooli

Monissa kehitysmaissa kansalaisjärjestöillä on tärkeä rooli ympäristökasvatuksessa. Ne saattavat tarjota kouluille opetusmateriaalia tai lisäkoulutusta opettajille, vierailla kouluissa, järjestää oppilaille vierailukäyntejä ja vetää koulun ulkopuolisia ympäristökasvatusprojekteja. Tansaniassa järjestöt ovat mm. järjestäneet ympäristöaiheisia kirjoitus- ja piirustuskilpailuja oppilaille. Järjestöjen osallistuminen voi olla merkittävää myös kansallisten kampanjoiden onnistumiselle.

Morogoron alueella toimivalla ympäristöjärjestö MOEColla (Morogoro Environmental Conservation Organisation) on alkamassa entistä tiiviimpi yhteistyö

paikallisten koulujen kanssa. Vuonna 2000 järjestö aloitti ympäristöaiheisten kerhojen suunnittelun ala-asteen oppilaille. Kerhot on tarkoitus toteuttaa yhdessä opettajien kanssa ja koulujen tiloissa. Järjestö tarjoaa materiaalia ja tukee kerhoja muutenkin. Tällainen toiminta on uutta Morogorossa, mutta muualla Tansaniassa vastaavanlaisia kerhoja on järjestetty.

Morogorossakin kouluille on jo ennen MOECOa tarjottu yhteistyötä ympäristöjärjestöiltä, mutta kerhot ovat jääneet toteutumatta. Koulut suhtautuivatkin alkuun hieman epäillen MOECON ehdotuksiin, koska ne olivat joutuneet pettymään muihin järjestöihin. Neuvottelut opettajien kanssa tuottivat kuitenkin tulosta ja projekti lähti käyntiin. Toiminta aloitetaan ensin muutamien koulujen kanssa, joihin järjestöllä on jo ennestään suhteita, mutta tavoitteena on laajentaa toimintaa myöhemmin muihinkin kouluihin. Ensimmäisiin kouluihin kuuluvat Mazimbussa olevan MOECON toimiston vieressä sijaitseva Solomon Mahlangun nimeä kantava koulu sekä keskustan Sabasaban primary. Toivottavasti nämä kerhot saavat tuulta siipiensä alle ja toiminta leviää muihinkin kouluihin, koska sille on todellakin tarvetta.

Pia Mäkelä työskenteli viime vuonna moecolaisten kanssa Kepan hallinnoiman ETVO-vapaaehtoisohjelman kautta. Hän opiskelee biologiaa Helsingin yliopistossa. Artikkelin pohjaa opintoihin liittyvään esseeseen. Lisää tansanialaisten koulujen ymmäristökasvatuksesta voi lukea kirjasta Lindhe, V.: Greening education: Prospects and conditions in Tanzania. (Uppsala 1999).

ENVIRONMENTAL EDUCATION in Tanzania

Environmental problems affect people's everyday lives. On the other hand, the everyday actions of people also have a strong impact to the state of their environment. In developing countries this is emphasised because people get their living straight from surrounding nature.

Environmental education aims to improve the quality of people's lives within the carrying capacity of nature. The Tanzanian schools have however difficulties to fulfil the need of environmental education and the contribution of NGOs is important.

Pia Mäkelä

Environmental education in Tanzanian schools - Education for Self Reliance

The elements of environmental education were found in the Tanzanian curriculum even in the beginning of independence. Agriculture was seen as the base for the nations development and education as a key to solve problems and change society. Sustainable use of natural resources in trust for coming generations was an important part of the educational policy called Education for Self Reliance (ESR). Schools carried out soil conservation activities like terracing and tree planting together with the surrounding society and even today many schools have tree nurseries. These ideas - sustainability, involvement of community and problem solving approach - correspond to the international aims for environmental education even today.

Environmental issues have more or less been a part of Tanzanian educational policy since ESR. Unfortunately the aims have not realised very well for different reasons. The policies do not always find their way to curriculum. Secondly economical problems have affected school conditions especially since the Economic Recovery Plan in mid 80's. The first area to suffer is issues like environmental education, that have no status of discrete subject but are fused to other subjects.

Environmental education included to all subjects... in theory

Today environmental questions are handled within many subjects like agriculture, geography, science, domestic sciences and biology in Tanzanian schools. Environmental education *should be* multidisciplinary - but because environment is not the main point of any subject, it is easily skipped off. In important national exams that are guiding teaching strongly, questions about environment are rare.

Tanzanian teachers themselves see that the lack of teaching material and training are the major constraining factors for environmental education. Many teachers themselves don't have enough knowledge about environmental questions. Lecturing is the most common teaching method and poor knowledge about other, more innovative teaching methods affects the efficiency of education. It is known, that the mere availability of information does not change people's actions. The basic facts about natural systems are needed for understanding, but they should be connected to real life problems, relate to people's own experiences and their living environment. So as a whole, the amount and quality of environmental education is highly dependent of single teacher's interest on the issue.

Unfortunately the information that Tanzanian students get about environment in schools remains theoretical and fragmented. Students name other sources more important

than schools. Especially family members and radio are noted as important sources. Radio reaches almost every Tanzanian and it has been used successfully in environmental campaigns. The national campaigns in 1990's like "plant a tree cut a tree", are widely known thanks to radio, posters and agricultural advisers.

A need for NGOs

In many developing countries NGOs have an important role in environmental education. They may support the task of schools by offering teaching material or training for teachers. NGO members can also visit classes or organise field visits for students. NGOs can also have own environmental education projects and their participation can be important to a success of national campaigns. In Tanzania NGOs have for example arranged competitions about environmental issues for pupils together with governmental organizations.

Morogoro Environmental Conservation Organisation in Morogoro is an example of a NGO that is co-operating with schools. MOECO launched a new project last year with an aim to start environmental clubs for primary school pupils in schools together with teachers. MOECO will provide material and other support for the clubs. This kind of activity is new in Morogoro town, but elsewhere in Tanzania such clubs have been founded by Malihai-clubs.

When MOECO first approached the schools, they were suspicious about the proposals. Environmental clubs had been offered to schools by other organisations before MOECO but these offerings had never realised. Eventually negotiations with teachers led to co-operation. The intention is to start clubs first with few schools only but to expand them later to a wider number of schools. The pilot schools are the primaries of Solomon Mahlangu campus and Saba-saba. Hopefully these clubs will get air under their wings and activity will spread to other schools also. The need for co-operation like this is obvious.

Pia Mäkelä worked with MOECO as a volunteer last year. She studies biology in Helsinki University. The main reference book of this article is Lindhe, V.- Greening education: Prospects and conditions in Tanzania. (Uppsala 1999).

STUDYING FORESTRY in Finland

My name is Dennis Londo. I was born in may 1976 in Morogoro, Tanzania. I am third born among five children in our family, all my brothers and my sister living in Morogoro together with my mother Mwl Innocentia Banzi, who is a teacher at Morogoro Secondary School. Morogoro is a town in the eastern part of Tanzania, 200 km from Dar-es-Salaam. It has a population of almost 500,000 in all region out of 30 million, the total population of Tanzania.

The long journey of my life started on 1984 when my parents sent me to join primary school which is called Mafiga primary school located in Morogoro Urban. After completing my education I joined Kigurunyembe Secondary School where I got my ordinary secondary education. In 1997 I joined Jitegemee High School for Advanced Secondary Education and completed in 1999. Now I am studying at Kuru Institute of Forestry in Tampere, Finland.

When I was a boy I had a lot of dreams, e.g. to be a priest, a lawyer or a human rights activist. The interest concerning environmental and forest issues came later through my mother's interest in this sector. I am very much interested in forestry and environmental issues. This interest started when I was in High School at Jitegemee Secondary because I was involved

in a lot of students organisations, and the Environmental club was one of the biggest clubs. Our Headmaster Col Fabian Massawe was one of the environmental activists in Tanzania and our school one of the best schools in environmental protection in Tanzania.

Though its true that there are very big differences between forest in Finland and forest in Tanzania, I enjoy my studies very much. This is because my teachers consider this difference and they try at their level best to teach us as foreign students skills that we can practise in our countries, particular in forest management, forest policy and environmental protection. Though there are differences in our forest there are also similarities, especially when it comes to forest products, administration of forest and environmental protection. These things are more advanced in many ways in Finland compared to us in Tanzania.

Finnish people are so kind and nice, though in first time when you arrive here you can think different since they are not talkative and no one has time for another which is different from Tanzania, where every one want to talk with anyone though he does not know him or her. Another thing difficult to me is the language, since the most of Finnish speak suomea (Finnish language) but I hope to talk it soon. The weather in Finland has very big difference from our weather but also it is good experience to me because I always believe in one quotation: "experience is a good teacher". That is why now I know skiing and sledging! This kind of sports you can't find in tropical countries.

All in all I hope to enjoy my life in Finland since I have a lot of friends, Africans and Finnish, who make me feel happy always.

Dennis Londo

KAUKANA KOTIMETSISTÄ suomalaisessa metsäopistossa

Nimeni on Dennis Londo. Olen syntynyt Tansaniassa, Morogorossa, vuonna 1976, kolmantena lapsena viidestä. Kaikki veljeni ja sisareni asuvat Morogossa äitini kanssa. Äitini Innocencia Mpanzi on opettaja Morogoro Secondary Schoolissa. Morogoron kaupunki on itä-Tansaniassa, 200 km Dar es Salaamista. Morogoron alueella asuu lähes puoli miljoonaa Tansanian 30 miljoonasta asukkaasta.

Elämänmatkani alkoi 1984, kun vanhempani lähettivät minut kouluun, Morogoron kaupungin Mafiga-nimiselle ala-asteelle. Kun olin suorittanut ala-asteen kävin yläasteen Kigurunyembe Secondary Schoolissa ja tämän jälkeen, vuosina 1997-99, lukion koulussa nimeltä Jitegemee High School for Advanced Secondary Education. Ja nyt opiskelen Kurun Metsäoppilaitoksessa Tampereella, Suomessa.

Lapsena minulla oli paljon unelmia. Halusin tulla esimerkiksi papiksi, asianajajaksi tai ihmisoikeusaktivistiksi. Kiinnostukseni

ympäristökysymyksiin heräsi myöhemmin äitini innostuksen mukana. Olen hyvin kiinnostunut metsänhoidosta ja ympäristökysymyksistä. Kiinnostukseni alkoi lukiossa. Olin mukana monissa koulun opiskelijajärjestöissä, joista ympäristökerho oli yksi suurimpia. Rehtorimme Fabian Massawe oli yksi Tansanian ympäristöaktivisteista, ja koulumme yksi parhaita ympäristösuojelussa.

Nautin opinnoistani Kurussa hyvin paljon, vaikka onkin totta, että suomalainen ja tansanialainen metsä on hyvin erilaista. Oppilaitoksen opettajat ottavat eron huomioon ja yrittävät parhaansa mukaan opettaa meille ulkomaalaisille taitoja, joita voimme myöhemmin käyttää omista maissamme, erityisesti metsänhoidon johtamista, politiikkaa ja ympäristön suojelua. Ja vaikka metsämme ovat erilaisia, ovat ne myös samanlaisia, erityisesti metsän tuotteistamisen, hallinnoinnin ja suojelun osalta. Suomessa näissä asioissa ollaan paljon meitä tansa-

nialaisia edellä.

Suomalaiset ovat ystävällisiä ja kilttejä. Ensivaikutelma tänne saapuessa on tosin toisenlainen, sillä he eivät ole puheliaita eikä heillä ole aikaa toisilleen kuten tansanialaisilla. Tansaniassa kaikki haluavat jutella toistensa kanssa, vaikka he eivät tuntisikaan toisiaan. Toinen vaikea asia minulle on ollut kieli, sillä suurin osa suomalaisista puhuu suomea. Toivon osaavani pian puhua sitä. Myös ilmasto on hyvin erilainen kuin Tansaniassa, mutta senkin kokeminen on hienoa, sillä uskon sanontaan "kokemus opettaa". Siksi osaankin nyt hiihtää ja laskea pulkalla – ulkoilua, jota trooppisissa maissa ei pahemmin harrasteta.

Kaiken kaikkiaan toivon, että tulen nauttimaan olostani Suomessa. Luulen niin, sillä minulla on paljon afrikkalaisia ja suomalaisia ystäviä, jotka aina saavat minut hyvälle tuulelle.

Dennis Londo

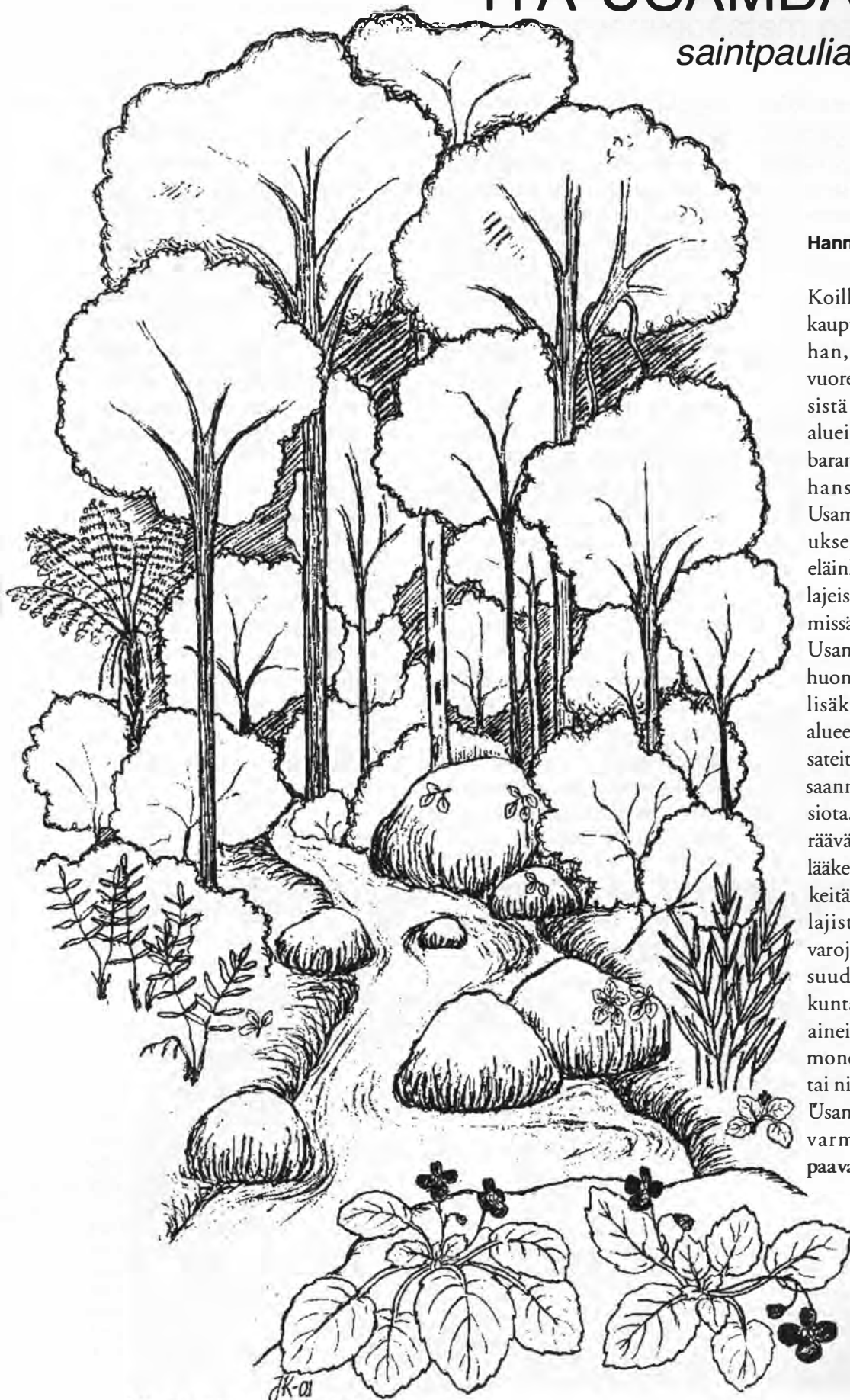

TUTKIMUSMATKA ITÄ-USAMBARALLE

saintpaulian kotimetsiin

Hanna Kolehmainen

Koillis-Tansaniassa, Tangan kaupungista hieman sisämaahan, kohoavat Usambara-vuoret, jotka ovat yksi viimeisistä jäljelläolevista metsäalueista Tansaniassa. Usambaran metsät eivät ole mitään tahansa trooppista metsää. Usambaralla tavataan poikkeuksellisen paljon kasvi- ja eläinlajeja, ja huomattava osa lajeista on sellaisia, joita ei ole missään muualla maailmassa. Usambaran metsillä on siis huomattava suojeluarvo. Sen lisäksi metsät hyödyttävät alueen ihmisiä. Ne keräävät sateita turvaten alueen veden- saannin sekä ehkäisevät eroosiota. Vuorten asukkaat keräävät metsästä polttopuita, lääkekasveja ja muita hyödykkeitä. Ainutlaatuihin eliölajistoon piiloutuu geenivaroja, jotka saattavat tulevaisuudessa hyödyttää ihmiskuntaa mm. lääke- ja ruoka-aineita kehiteltäessä. Myös monet tunnetut koristekasvit tai niiden sukulaiset kasvavat Usambaran metsissä. Niistä varmasti tunnetuin on paavalinkukka, joka Suomessa yleisemmin tunnetaan sen tieteellisellä nimellä *Saintpaulia*. Kaikki sadat kaupalliset *Saintpaulia*-lajikkeet ovat saaneet alkunsa yhdestä ainoas-

ta lajista, joka kasvaa lähellä Itä-Usambaran vuoria.

Usambaran metsät olivat suuressa vaarassa 1970- ja 80-luvuilla, jolloin niitä hakattiin pääasiassa Suomen kehitysavun turvin. Onneksi kansainvälinen vastustus pysäytti hakkuut 1980-luvun puolivälissä ja Suomi teki täyskäännöksen metsänhakuista niiden suojeluun. Nyt, uuden vuosituhannen alussa, Usambaran metsien suojelu näyttää hyvältä. Suurin edistysaskel oli varmasti Amanin luonnonpuiston perustaminen v. 1997, jonka ansiosta 75 % Itä-Usambaran jäljelläolevista metsistä on suojeltu. Pääsin tutustumaan Amanin luonnonpuistoon alkuvuodesta 1998 jolloin keräsin aineistoa saintpauliaa käsittelevään pro gradu-työhöni.

Saintpaulioita kasvaa luonnonvaraisina vain Tansaniassa ja Keniassa. Tieteelle kuvatuista 20 lajista kaksi esiintyy Keniassa ja loput Tansaniassa. Saintpaulioiden kasvupaikat keskittyvät vuoriketjulle, joka ulottuu eteläisestä Keniasta itäiseen Tansaniaan (ns. Eastern Arc-vuoret). Näissä vuorisotometsissä saintpauliat kasvavat harvinaisina varjoisilla jokien ja purojen varsilla sekä vuorten rinteillä. Luonnonvaraiset saintpauliat eivät paljon poikkea ulkonäöltään jalostetuista muodoista, joskin ne ovat vaatimattomamman oloisia ja kukat ovat lähes kaikilla lajeilla sinivioletit. Metsänhakkuiden uskotaan tuhonneen lukuisia saintpaulian kasvupaikkoja, sillä metsäpeitteen harvetessa saintpauliat altistuvat suoralle auringonpaisteelle, jota ne eivät kestä. Suurin osa *Saintpaulia*-lajeista onkin listattu maailman uhanalaisten kasvien punaiseen kirjaan (The IUCN Red List of Threatened Plants).

Amanin luonnonpuiston perustamisen yhteydessä Itä-Usambaran metsiensuojeluprojektissa (East Usambara Catchment Forest Project) heräsi ajatus puiston saintpaulioiden tilan selvittämises-

tä, jotta niiden suojelu voitaisiin ottaa luontevasti huomioon puiston hoitoa ja käyttöä suunniteltaessa. Ajatus kantautui korviini ja tiesin melkein siltä seisomalta, että sen tärkeämpää ja mielenkiintoisempaa gradun aihetta en voisi saada mistään, ottaen huomioon myös sen, että olen aina haaveillut pääseväni Afrikkaan. Innostukseni kasvoi kun kirjallisuutta pengottuani havaitsin, että luonnonvaraisten saintpaulioiden biologiaa tunnetaan hyvin vähän. Sain matkarahat kasaan ja liityin laitoksemme retkikuntaan, joka alkuvuodesta 1998 teki biologisen tutkimus- ja opintomatkan Itä-Usambaralle.

Ensimmäinen sukellus trooppiseen sademetsään Itä-Usambaralle nousevalla mutkaisella tiellä oli kokemus, jota en voi unohtaa. Pohjoisen ihmiselle korkeapuustaisen ja tiheän trooppisen metsän fyysinen läsnäolo tuoksuineen ja äänineen on lähes maaginen kokemus, jota ei pysty kuvalemaan ihmisille, jotka eivät sellaisessa ole koskaan käyneet. Parasta Usambaralla viettämässäni noin neljässä viikossa oli kuitenkin maastotyöt tansanialaisten asiantuntijoiden kanssa. Inventoidessamme saintpaulian kasvupaikkoja meillä oli yhteinen tunne, että teemme tärkeää työtä ja se piti mieleni korkealla myös silloin kun maasto oli vaikeakulkuista. Maastotöitä pystyttiin myös jatkamaan tansanialaisvoimin melkein kaksi vuotta Suomeen paluuni jälkeen.

Tutkimukseni tulokset ovat hyvin alustavia arvioita saintpaulioiden tilasta Amanin luonnonpuistossa. Tutkimuksen aikana alueelta löytyi yhteensä 18 erillistä kasvustoa, jotka käsittävät viisi eri lajia. Kasvustoja uhkaavia tekijöitä identifioitiin useita, mutta kuiva-kausien aiheuttama stressi on niistä luultavasti pahin. Lisäksi keruu on varteenotettava uhka, sillä puistossa käy melko paljon vierailijoita. Luontomatkailu alueella pitääkin

järjestää niin, ettei se uhkaa saintpaulian kasvustoja.

Saintpaulioiden perusbiologiasta tarvittaisiin enemmän tietoa, jotta voitaisiin ymmärtää paremmin kasvustojen tilaa ja mahdollista hoitotarvetta. Olenkin nyt käynnistelemässä jatkotutkimusta, jonka päämääränä on saintpaulioiden lisääntymisbiologian selvittäminen. Olisi myös aiheellista kehittää, esim. suomalais-tansanialaisena yhteisprojektina, saintpaulian kasvustojen seurantarjestelmä. Tällöin pystyttäisiin ajoissa käynnistämään tarvittavat hoitotoimet kun jossakin kasvustossa havaitaan muutos huonompaan suuntaan. Toivonkin, että lähitulevaisuudessa syntyisi tieteellistä ja suojelullista kansainvälistä yhteistyötä saintpaulioiden suojelemiseksi. Saintpauliat ovat suunnaton luonnonriikkaus Tansanialle. Ne ovat korvaamaton osa Eastern Arc-vuorten rikkaasta ekosysteemiä, ja voisivat olla myös matkailuvaltti, joka toisi arvokasta ulkomaanvaluuttaa maahan. Toistaiseksi saintpaulioista ovat hyötäneet taloudellisesti lähinnä rikkaat teollisuusmaat, joissa pyörii miljoonaluokan saintpaulia-kauppa.

Aiheesta lisää:

Anonyymi 1997: Major East African Centre of Plant Diversity Protected. – Plant Talk, July 1997.

Baatvik, S. T. 1993: The genus *Saintpaulia* (Gesneriaceae) 100 years: History, taxonomy, ecology, distribution and conservation. – *Fragmenta Floristica Geobotanica Supplementum* 2 (1): 97–112.

Iversen, S.T. 1991: The Usambara Mountains, NE Tanzania: History, Vegetation and Conservation. Uppsala 1991. 143 s.

Kolehmainen, J. 1999: Paavalinkukat uhattuina Itä-Afrikassa. – Suomen luonto, lokakuu 1999.

Ollikainen, M. 1995: Itä-Usambaran lajihautomon tulevaisuus. – Yliopisto 5/95.

Expedition to the East-Usambara Mountains

the HOME OF AFRICAN VIOLETS

Hanna Kolehmainen

In North-East Tanzania rise the Usambara Mountains. The mountains are one of the remaining forested areas in Tanzania. The Usambara forests are a globally unique and important biodiversity hotspot. This means that the number of plant- and animal species is exceptionally high in these forests and that many of the species do not exist anywhere else in the world. The Usambara Mountains thus have a considerable conservation value. In addition, people living in the area benefit from the forests directly or indirectly. They collect fire-wood, medicinal plants and other traditional forest products. The forest prevents erosion of the soil and generates rain, thus guaranteeing water supply for the densely populated region. Unique genetic resources are hidden in the flora and fauna, which may have medicinal or other potential.

Furthermore, many popular ornamental plants are native to the Usambaras. The most well-known is probably the **African violet** (its scientific name is *Saintpaulia*), which is a very common flower also in the Finnish homes. However, all the hundreds of commercial African violet cultivars have originated from a single species native to East Usambara Mts.

The forests of the Usambara were in great danger in the 1970's and 1980's when large areas were mechanically logged with support from the Finnish development aid. Luckily, international criticism halted the logging in the mid 1980's, and since then, the Finnish aid has supported forest conservation in the area. Now, in the start of new millennium, the conservation of the Usambara forests looks quite good. A big step forward was the foundation of Amani Nature Reserve in 1997. The reserve protects 75 % of the remaining forest in the East Usambara. I had an opportunity to spend time in the Amani Nature Reserve in early 1998 when I gathered field material for my Master's thesis on African violets.

The distribution of African

violets in wild is restricted to Tanzania and Kenya. Of the 20 African violet species described to science two occur in Kenya and other 18 in Tanzania. They grow in the forests of the so called Eastern Arc Mountains. They are rare, growing in deep shade by rivers and brooks and on mountain slopes. It is assumed that forest clearances have destroyed many African violet populations, because they die easily when being exposed to direct sunshine. Most of the species can thus be found on the IUCN Red List of Threatened Plants.

In 1997, when the Amani Nature Reserve was founded, the East Usambara Catchment Forest Project brought up an idea of the need to examine the state of African violets within the new reserve. Their conservation was regarded important in the development of the reserve. When I heard about the idea, I knew at that very moment that I would never get a better topic for a M.Sc. study, knowing also that I had had a dream of going to Africa for as long as I remember. My enthusiasm grew as I browsed literature and found out that very little is known about the biology of wild African violets. I managed to gather enough money and joined the biological expedition to the East Usambara which was arranged by our department in early 1998.

My first contact with tropical rainforest on the road rising to the East Usambara Mountains was an unforgettable experience. For someone grown up in the North, the physical presence of tall and dense tropical forest with all its odours and sounds is almost a magical experience that cannot be described to someone who has not experienced it. However, my best memory of the four week's time spent in the Usambara was the field work together with Tanzanian forest experts. When surveying the African violet localities we shared a common feeling that we are doing important work. That helped us to work successfully even when facing problems due to difficult terrain. The field work was continued by the Tanzanians after my return to Finland.

The study provided quite

preliminary estimates of the state of African violets within the reserve. Altogether 18 African violet localities, comprising five species, were found during the study. Many threats to the populations were identified, but stress in the dry season is probably the worst. Collecting is also a considerable threat because many visitors come to the reserve. Tourism should therefore be arranged so that it will not harm the African violets.

More information of the basic biology of the African violets would be needed to be able to understand the viability/vulnerability and management need of the populations. That is why I am now going to continue research on African violets, aiming to clarify the basic characteristics of their reproductive biology. It would also be necessary to develop, e.g. as a Finnish-Tanzanian collaborative project, an easy monitoring system for the African violet populations. The system would help to detect perilous changes. It is my hope that in the near future, collaboration would initiate between the Tanzanian and international conservation authorities and scientists, in order to be able to effectively conserve the African violets. They are an enormous natural wealth for Tanzania, being an irreplaceable part of the ecosystems of the Eastern Arc Mts but also plants with great potential as traveller attractions. To date, economic benefits from the African violets has mainly stayed in the rich countries.

Read more about the topic:

Anonymous 1997: Major East African Centre of Plant Diversity Protected. – Plant Talk, July 1997.

Baatvik, S. T. 1993: The genus *Saintpaulia* (Gesneriaceae) 100 years: History, taxonomy, ecology, distribution and conservation. – *Fragmenta Floristica Geobotanica Supplementum* 2 (1)

Iversen, S. T. 1991: The Usambara Mountains, NE Tanzania: History, Vegetation and Conservation.

Pia Mäkelä

ULUGURU-VUORET

Aivan Morogoron kaupungin eteläpuolella kohoavat Uluguru-vuoret kuuluvat ikivanhaan vuorijonoon, joka ulottuu Tansanian eteläosista Kenian rajalle. Tämä Itäiseksi kaareksi kutsuttu poimuvuori syntyi miljoonia vuosia sitten, ennen Itä-Afrikan hautavajoamaa. Nykyisin Itäisen kaaren vuoret ovat eristyneitä vuoristosademetsäsaarekkeitä, joiden biologinen monimuotoisuus on koko maailman mittakaavassakin huomattavaa. Toisaalta nämä samaiset vuoret tarjoavat viljelymaata, vettä ja puuta miljoonille ihmisille.

Itäisen kaaren vuoret ovat olleet eristyksissä Länsi-Afrikan sademetsä-alueista yli 22 miljoonaa vuotta. Niinpä niiden eläin- ja kasvilajisto on kehittynyt omanlaisekseen. Koska vuoret ovat olleet pitkän aikaa toisistaankin kuivien alankojen erottamia on tämäkin lisännyt lajien moninaisuutta. Itäisen kaaren vuoria onkin verrattu Galapagos-saariin. Erityisen korkea biodiversiteetti on Koillis-Tansanian Usambara-vuorilla, mutta Uluguru- ja Udzungwa-vuoret ovat myös biologisesti erittäin arvokkaita. Kaikilla vuorilla on endeemisiä eli kotoperäisiä lajeja ja jopa sukuja, jotka ovat kehittyneet ko. alueella eikä niitä esiinny muualla. Uluguru-vuorilla esiintyy esimerkiksi useita maailmanlaajuisesti uhanalaista lintulajeja, joista ulugurunpensaslepinkäistä sekä loveridgenmedenimijää ei voi tavata missään muualla.

Itäisen kaaren vuorien rehevän kasvillisuuden taustalla on niiden tärkeä merkitys vedenkierrossa. Intian valtamereltä puhaltava tuuli kuljettaa mukanaan kosteita ilmassoja, jotka eivät kuitenkaan sada kuumille tasangoille. Nousemalla vuorien yli ilma jäähtyy ja vesi tiivistyy sateeksi. Uluguru-vuorten takaama kosteampi ilmasto tarjoaa edulliset olosuhteet maanviljelykselle. Lisäksi vuorilta saavat alkunsa monet joet (mm. Ruvi ja Mindu), jotka tarjoavat vettä kaupunkien, niin Morogoron kuin Dar es Salaamin, käyttöön.

Alunperin Uluguru-vuoret ovat olleet kauttaaltaan metsien peitossa, nykyisin niistä on raivattu suurin osa. Metsien alueella maa on rikasta ja hedelmällistä, joten sitä on mielellään raivattu viljelykäyttöön. Viljelykäytössä hedelmällisyys kuitenkin vähennee nopeasti. Siirtomaahallinto yritti aloittaa Ulugurun maaperän suojelun 1950-luvulla, mutta yritys kääntyi itseään vastaan kun pakkokeinot aiheuttivat mellakoita ja vuorilla sytytettiin metsäpaloja siirtomaahallinnon vastustukseksi. Tuli on nykyään maanraivauksen ja puidenkaadon ohella vaarana vielä jäljellä oleville metsille. Viljelymaa kasketaan usein mistä saadaan maan ravinteikkaus hetkeksi nousemaan. Vaarana on kuitenkin ravinteiden katoaminen kirjaimellisesti kuin tuhka tuuleen. Tulta käytetään hyväksi myös hunajankeruussa sekä metsästyksessä ja se pääsee helposti karkaamaan metsään.

ULUGURU MOUNTAINS

Next to Morogoro town, south from it, lie the Uluguru Mountains that belong to the ancient Eastern Arc mountain strip. Eastern Arc mountains reach from southern Tanzania to the Kenyan border in north. They were born millions of years ago, even before the Great Rift Valley of East-Africa. Nowadays Eastern arc mountains are isolated forested islands with very high biodiversity. On the other hand these mountains also provide land, water and wood for millions of people.

The Eastern Arc-mountains have been separated from the West-African rainforests over 22 million years. In that time a very unique set of animal and plant species have developed in their forests. Mountains have been separated also from each other quite a time, which has resulted in diversity within the mountain system. The biodiversity of Eastern Arc is globally recognised and they have even been compared to the Galapagos-islands. The Usambara-mountains in north-east Tanzania are the biologically most valuable of them but Ulugurus and Udzungwa-mountains south from Iringa follow close. These mountains have many endemic species and even genera that exist nowhere else. For example at Ulugurus there live many globally endangered bird species among them endemic Uluguru Bush Shrike and Loveridge's Sunbird.

The Eastern Arc-mountains have an important role in the cycle of water. The wind blowing from the Indian Ocean carries humid air with it, which however does not rain very easily to the hot plains. When the air climbs up the mountains it cools down and the water forms rain. The humid climate around Uluguru-mountains offers good conditions for agriculture. There are also many important rivers, which have their source on the mountains. These include Ruvi and Mindu, which offer water for the cities of Morogoro and Dar es Salaam.

Originally Uluguru-mountains were covered with forests, but nowadays only small areas are forested. Soil of the forests was rich and fertile and so very good for cultivation. Unfortunately the fertility does not last long after forest cover is removed. The colonial government tried to start soil conservation activities in 1950's but the effort was doomed and gave rise to riots against colonial rule. Actually effort made more harm than good because forest fires were used as demonstrations to the government. Fire is also nowadays a threat to the remaining forests together with the expanding cultivation and tree harvesting. The cultivation land is often burned before sowing to enhance its fertility and fire is also used in hunting and honey collection, unfortunately it often escapes to the forest.

KANSALAI SJÄR JESTÖ KESKUSTELUA INTERNETISSÄ

Loka-marraskuussa 2000 ulkoasiainministeriön verkkosivuilla käytiin keskustelua kansalaisjärjestöjen kehitysyhteistyöstä. Osallistujina oli kehitysyhteistyöhallinnon edustajia, tutkijoita ja kansalaisjärjestöjen edustajia.

Kehitysyhteistyöministeri Hassi aloitti tuomalla esiin kansalaisjärjestöjen ristiriitaisen aseman kehitysyhteistyön kentällä. Kansalaisjärjestöt ovat entistä keskeisemmässä asemassa, mutta ovat samalla lisääntyvän kritiikin kohteina. Hän toi esiin huolensa siitä, että osa kansalaisjärjestötyöhön varatuista määrärahoista saattaa jäädä käyttämättä, koska hakemuksista ei löydy tarpeeksi laatukriteerit täyttäviä hankkeita.

Kansalaisjärjestöjen tärkeät tehtävät

Kyon Christian Sundgren luetteli neljä syytä, miksi kansalaisjärjestötoiminta on tullut entistä merkittävämmäksi: osallistumisen tärkeys kestävässä kehityksessä; kehitysmaiden kansalaisjärjestöjen laajentunut liikkumavara; maailmanlaajuiset yhteiset haasteet sekä parantuneet kommunikaatiomahdollisuudet.

Monet keskusteluun osanottajat kommentoivat kehitysyhteistyöhön osallistuvien pohjoisen kansalaisjärjestöjen erilaisia tehtäviä ja niille asetettuja moninaisia vaatimuksia. Keskustelussa tuli ilmi ainakin neljäntyyppisiä tehtäviä, joita kansalaisjärjestöillä on. Yksi näistä on keskustelun ylläpitäminen ja kehityskysymysten lobbaus kotimaassa. Järjestöjen toiminnan kautta veronmaksajat saavat kokemuksia kehitysyhteistyöstä ja voidaan vaikuttaa poliittisiin linjauksiin ja budjettimäärärahoihin. Toisena tehtäväalueena nähtiin kohdemaan poliittiseen ilmapiiriin vaikuttaminen ruohonjuuritason kautta. Kol-

mas, ja tällä hetkellä vallitseva tehtäväalue, on kehitysyhteistyöhankkeiden toteuttaminen. Hankkeet voivat olla paikallisten konkreettisten ongelmien ratkaisuun tähtääviä tai välineitä edellä mainittujen abstraktimpien tavoitteiden toteutumiseksi. Huonoimmillaan hankkeet ovat, kuten Kepan Nicaraguan koordinaattori Marko Lehto huomautti, "suoriutumista joistain ministeriön vähimmäisvaatimuksista kansalaisyhteiskunnan huomioimiseksi kehitysyhteistyörahojen käytössä." Kaksi keskustelijoista esitti myös radikaalimpia tehtäviä NGOille. Ismo Pykäläinen muistutti, että kansalaisjärjestöjen tehtävänä on myös olla "vallan vahtikoiria". Toisaalta, Lauri Linkola esitti, että kansalaisjärjestöt saattavat toimia myös valtaapitävien – joka nykymaailmassa näyttää tarakoittavan ylikansallisia yhtiöitä – käytyreinä, jotka raportoivat kehitysmaiden sisäisistä tilanteista päämiehilleen.

Yhteistyön visaiset ongelmat

Yhtenä pohjoinen-etelä-yhteistyön ongelmana nähtiin vastavuoroisuuden puute, joskin keskustelijoiden mukaan vastavuoroisuus on yhteistyössä jatkuvasti lisääntynyt. Toinen ongelma-alue oli pohjoisen järjestöjen kulttuurisensitiivisyyden ja kohdemaan toimintakulttuurin tuntemuksen puute. Kolmantena ongelmakenttänä nähtiin todellisen vuorovaikutuksen vaikeus. Vuorovaikutuksen pitäisi olla avointa, valankäytöstä vapaata, ja vuorovaikutusta pitäisi olla eri yhteiskuntaryh-

mien kanssa. Neljäs yhteistyötä vaikeuttava seikka oli hankemalli, joka edellyttää tulosten määrittelyä yhteistyön alkuvaiheessa ja on aikataulultaan tiukka – kiire johtaa usein kestävämmämpiin ratkaisuihin hankkeissa. Kaiken kaikkiaan yhteistyön ongelmia puitiin juuri pohjoisen toimijoihin liittyen: rahoittajien huono ammattitaito, institutionaalisen kapasiteetin puutteellisuus ja huonot asenteet johtavat ongelmiin yhteistyössä. Muutamat kirjoittajat ihmettelivät, miksi pohjoisen järjestöjen toiminnan koordinointi ja yhteistyö näiden välillä on niin vaikeaa. Jokainen järjestö haluaa pitää kiinni omasta hankkeestaan ja luova yhteistyö on vähäistä.

Keskustelussa kommentoitiin myös etelän kansalaisjärjestöjä. Tutkija Maaria Seppänen aloitti keskustelun kehitysyhteistyön myötä kehityksessa syntyneestä uudesta ryhmästä - kehityksen ammattilaisista, joiden perustamat kansalaisjärjestöt muistuttavat konsulttitoimistoja. Tämä kehitys herätti kahdenlaisia reaktioita. Toisaalta ajateltiin, että nämä konsulttitoimistot, ollessaan hyviä, voivat toimia hyödyllisinä välittäjinä pohjoisten järjestöjen ja etelän köyhien välillä. Toisaalta konsulttitoimistotyyppisiä järjestöjä pidettiin portinvartijoina ja ensisijaisesti oman toimeentulonsa jatkuvuuden takaajina. Vaarana on, että hankkeet eivät koskaan tule valmiiksi tai järjestö on pelkkä pöytälaatikkojärjestö – järjestö, jolla ei minkäänlaista toimintaa olekaan muualla

kuin hankesuunnitelmissa ja -raporteissa. Suomalaisten kansalaisjärjestöjen suurena haasteena nähtiinkin toimivan kumppanin valinta.

Rahalla on väliä

Lisäksi monien ongelmien nähtiin liittyvän kansalaisjärjestöjen kehitysyhteistyön rahoitukseen, joka kahlitsee liiaksi hanke-malliin ja mittaa sitoutumista järjestöjen omarahoitusosuudella. Säätiöiden rahoitukselle ja lähetystöjen paikallisrahoitukselle ehdotettiin jatkoksi uudenlaisia rahoitusikkunoita, jotka olisivat enemmän prosessi- kuin hankepohjaisia. Vuoropuhelua lisääviä voisivat olla esimerkiksi henkilövaihdon kehittäminen ja monipuolinen koulutustoiminta niin pohjoisessa kuin etelässäkin, samoin kuin nykyistä suurempi jousto hallintokulujen osalta. Myös kansalaisjärjestörahoituksen vaikutusta etelässä pohdittiin. Etelän järjestöille annettava ulkopuolinen rahoitus nähtiin osittain kansalaisyhteiskuntaa hajottavana tekijänä.

Kaikki keskustelu ja kritiikki – niin ulkopuolisten antama kuin itsekritiikkikin – nähtiin tarpeelliseksi toiminnan kehittämisen kannalta, vaikkakin osa kritiikistä nähtiin suomalaisten kansalaisjärjestöjen osalta liioitteluna. Esimerkiksi Tuija Halmari muistutti, että suomalaisjärjestöille tyypilliset pienet konkreettiset hankkeet tuskin pahasti pilaavat kehitysmaiden kansalaisyhteiskunnan järjestäytymismahdollisuuksia.

Tiina Kontinen

Tutkija, Helsingin yliopiston toiminnan teorian ja kehittävän työntutkimuksen yksikkö

Keskustelu löytyy osoitteesta
<http://global.finland.fi/keskustelut/index.html>

NGO TALK IN INTERNET

In October-November 2000 the Internet pages of the Finnish Ministry for Foreign Affairs hosted a discussion about the development co-operation activities of NGOs. Civil servants, researchers and NGO people participated alike.

Satu Hassi, Minister for Development Co-operation, started the discussion by stating that the NGOs are in a contradictory position in the field of development co-operation. They have a more central role but at the same time they are confronting more and more criticism. She expressed her concern that some of the money reserved for NGOs might end up being not distributed, because the support applications that would fulfil the set criteria are not enough.

The important tasks of NGO co-operation

Christian Sundgren from the Ministry listed four reasons as for why the importance of NGOs has grown. There is the current emphasis on participation in sustainable development, the increasing possibilities for organizational uproar in developing countries, the fact that developmental challenges have become global, and the development of communication technology.

Many participants commented on the tasks set to NGOs and the numerous requirements that come along with them. The NGOs were seen as agents at different fields. One of their tasks is to start discussions and lobby for developmental ideas in their own country. They can offer tax payers personal experiences of development co-operation and influence the political guidelines and political decisions on money allocation. Another task would be to influence the political debate in the country where the project lies. A third task, which is prevailing at the moment, is to carry out development co-operation projects. These projects can aim to solve particular problems, or they can be means in achieving the mentioned more abstract aims.

Co-operation is difficult

The problems in NGO co-operation were also discussed. One problem

discussed was that the co-operation is often one sided, although the participants saw that mutualness has already increased. Another problematic area mentioned was a lack of sensitivity when it comes to cultural encounters and a lack of knowledge when it comes to cultural ways of behaving. Thirdly it was recognised that interaction in itself is difficult. It should be transparent, it should be free of power use, and it should be various so that different groups in society would be addressed. A fourth problem recognized was the project model which comes along the Finnish Ministry requirements. According to it, the results have to be defined in an initial stage of the project. Also the timetable is often tight, which results in unsustainable decisions. All in all, the problems in successful co-operation were associated with Northern NGOs: the co-operation meets problems when funds are granted with poor understanding, when there is not enough institutional capacity, and when the people are carrying bad attitudes. Some of the writers were wondering why is it so difficult for Northern NGOs to work together. Every NGO just wants to have its "own" project.

The writers also commented on Southern partner NGOs. Researcher Maaria Seppänen opened the discussion on a new kind of "stakeholder" group in South: the "almost-professional NGOs". These NGOs are like commercial agencies of developmental activities. The participants of the discussion had a varying reaction towards them. It was thought that if these "NGOs" are good in what they do, they can act as useful links between the Northern NGO and the poor target group in their own country. On the other hand they saw that many times these NGOs' primary

Continues on page 19

PUHEENJOHTAJALTA

‘Yhä paremmaksi kaikki muuttuu, mutta hyväksi ei milloinkaan’

Viime aikojen kehitys on johtanut jälleen uuteen tilanteeseen. Meitä onkin nyt etelässä vastaanottamassa monenlaisia ja -tasoisia kansalaisjärjestöjä. On jännittävää nähdä, millaisia polkuja yhteistyöllemme ne avaavat lähivuosina ja -vuosikymmeninä. Entä mikä sitten mahtaa olla seuraava polunhaara, josta on taas lähdettävä uuteen suuntaan?

Maailma sinänsä ei nähtävästi tule tällä uudella vuosituhannella yhtään varmemmaksi asua ja elää. Kaikki voi milloin hyvänsä kääntyä pääläelleen. Joka tapauksessa, niin kauan kuin on ihmisiä, on myös auttajia, hätäavun tuojia tai “kehittämiskumppaneita”. Auttamisen muodot vain muuttuvat. Eri avustus- ja kehitystehtäviin haetaan aina joko sellaisia yksilöitä, joilla riittää energiaa ja innostusta monen tehtävän samanaikaiseen hoitamiseen tai niitä, joilla ei juuri valintahetkellä satu olemaan mitään muita haasteita edessään. Perusideahan meillä vähän vanhemmilla, jotka emme enää haeskele varsinaista elämänuraa globalisoituvasta yhteiskunnasta, on saada mielekkyyttä omaan ja muiden elämään osallistumalla jonkinasteiseen humanitääriin toimintaan. Toisin sanoen on vaikeaa, jopa mahdotonta katsella vain sivusta ihmisten hätää, jos voi jotakin tehdä. Tämä vanha ajatus pitäne paikkansa: tiedon- ja elintason kohotessa lasten lukumäärä vähenee ja maapallon kestävyys voisi parantua, jos me vain pystyisimme vähentämään omaa länsimaista kerskakulutustamme eikä se leviäisi meiltä muualle.

Meidän kulttuurissamme eläkeläisten kohtalona on tietynlainen tarkoituksettomuus. Kun eläkeläisten määrä on jyrkästi kasvamassa, heidän panostaan myös tällaisessa kehitysyhteistyössä voisi helposti lisätä.

Tämän lehden toimittaja Kaisa kysyy, miten minä - Uhusianon uusvanha puheenjohtaja - olen tullut mukaan näihin tällaisiin inhimillisen toiminnan kuvioihin. Täytyisi mennä tässä yhden ihmisen osalle suodussa ajassa taaksepäin turhan pitkälle, jotta löytyisivät ne henkilökohtaiset lähtökohdat. Jostain on kuitenkin siinnyt se sellainen sosiaalinen mielenlaatu, joka antaa motivaation elämän halki vieviin valintoihin. Sosiaalisuus voi tietenkin johtaa mihin vain. Kuka minkäkin tien valitsee. Sattuma sen kaiketi loppujen lopuksi ratkaisee. Sattuma, kohtalo ja/tai määrätietoinen pyrkimys.

Kaarlo Koskimies
Uhusianon puheenjohtaja

Recent developments have, again, set us in a new situation. We are met in South by different NGOs with different qualifications. It is exciting to see, what kind of doors this will open to our co-operation during the next years and decades. And what will be the next challenge that will put us in a new situation again?

It seems that the world itself will not become any safer place to live in during this new millennium. Things can get upside down any minute. In any case: as long as there are people, there are those who help, those who bring emergency aid, or those “partners in development”. The way of helping is just chancing. Those who get involved are those, who have the energy and enthusiasm to involve themselves in many areas simultaneously - or those, who just do not happen to have any other tasks and challenges at the very moment. We older people, who are not seeking for a life long career amidst the globalizing world, are mostly motivated by a search for meaningful life by participating in humanitarian activities. In other words: it is hard, even impossible, just to sit and look while other people suffer if there is anything that you can do. There is an old wisdom, which I think to be true, namely that while knowledge and the material well being of people increase, the number of children decrease. Consequently, Earth might have a chance if we only could reduce our own reckless consumption habits in the western countries and these habits would not be adapted by others still.

In our culture the old, retired people are destined to a certain kind of meaninglessness. As the amount of retired people is increasing their contribution to development co-operation could easily be increased also.

The editor of this Newsletter was asking me how did I, as the new (as well as old) chairperson of Uhusiano happen to get involved in these activities. If I wanted to trace my personal reasons I would have to go far back in my life history. But somewhere got started a certain social, interactive mentality, that has led my life so far. Of course this kind of mentality can lead wherever, the direction has not been set. People choose differently. Would it be fate eventually, then? I would say fate, destiny and/or long lasting effort for a certain aim.

Kaarlo Koskimies
Uhusiano Chairperson

As they say: “It always becomes better but never good”
FROM THE CHAIRPERSON

Leo Söderqvist, Kepa Tz

Tansania maaohjelmamaaksi – Morogorossa on yli 45 suomalaista projektia

Vuosi 2000 oli Tansaniassa vaali-vuosi, ja CCM voitti vaalit ylivoimaisesti yli 80% kannatuksella koko maassa. Morogorossa yli 90% antoi äänensä CCM:n ehdokkaille. Presidentti Benjamin W. Mkapa valittiin uudelleen viideksi vuodeksi. Samoissa vaaleissa valittiin myös kansanedustajat, Morogoron kaupungista tuli valituksi entinen pormestari Mloka ylivoimaisella äänten enemmistöllä. Myös kaikkiin valtuustoihin valittiin uudet edustajat seuraaviksi vuosiksi. Morogoro on myös saanut uuden Regional Commissionerin (maaherran), joka on entinen ministeri Mussa Nkangaa.

Tienviitat

Tansania on hyväksytty niin sanottujen HIPC-maiden (Heavily Indebted Poor Countries) joukkoon. Myös PRSP-paperi (Poverty Reduction Strategy Paper) on saatu aikaiseksi. Se on hyväksytty Maailmanpankissa. PRSP:n mukaisesti oletuksena on, että köyhyys poistetaan Tansaniasta seuraavan 25 vuoden aikana. Mitä ilmeisimmin tämä strategiasuunnitelma viitoittaa pitkälti Tansanian hallituksen toimintasuunnitelmia ja toimia jatkossa. Ensi vuonna oletetaan, että Tansania saavuttaa Completion Point –tason, joka puolestaan merkitsee lisää velkojen anteeksiantoa. Näin vapautuvat rahat sijoitetaan eri sektoreille, kuten koulutukseen ja terveydenhuoltoon sekä muualle sosiaalisektorille köyhyysvähentämisstrategian mukaisesti, ainakin periaatteessa.

Yhteistyösopimuksia

Meidän toimintamme kannalta

ehkä merkittävin uusi asia on Kepan ja TANGO:n välinen yhteistyösopimus vuodelle 2001, jonka Kepan hallitus on hyväksynyt. Tällä sopimuksella pyrimme kiinteyttämään suhteemme tansanialaisiin kansalaisjärjestöihin ja niiden alueellisiin kattojärjestöihin, joista UNGO on yksi. Sopimuksen mukaisesti TANGOon on palkattu yksi henkilö, jonka ensisijaisena tehtävänä on kehityspolitiikan seuranta sekä lobbaus ja toiminta asioiden eteenpäin viemiseksi. Ensi vuonna tämä henkilö on Andrew Mushi. Hän seuraa mm. kansalaisjärjestöjä säätelevän lain valmistumista sekä köyhyyden vähentämisstrategian etenemistä Tansaniassa. Andrew Mushi toimii myös meidän kontaktinamme Dar es Salaamissa ja hänen tehtäviinsä kuuluu Kepan jäsenjärjestöihin kuuluvien ihmisten avustaminen erilaisissa tilanteissa ja tehtävissä aina pyydettyä.

Olemme luoneet uusia suhteita myös eri läänien kansalaisjärjestöjen kattojärjestöihin, kuten Samessa SANGOon ja Mtwarassa MRENGOon. Samoin olemme lähestyneet Arushassa toimivaa velka-koalitiota nimeltä TCDD (Tanzanian Coalition for Debt and Development) ja sen sihteeristönä toimivaa TASOET-nimistä järjestöä (Tanzanian Social Economical Trust Fund). Ne ovat erikoistuneet kehityspoliittisiin teemoihin, kuten köyhyyden vähentämisstrategiaan ja maailman kauppajärjestön teemoihin.

Nuorisofoorumi ja Etelän vapaaehtoisohjelma

Kepa on myös tukenut kansallisen nuorisofoorumin (NYF) Dar es Salaamissa järjestämiä avoimia keskustelutilaisuuksia, joiden tarkoituksena on ollut lisätä kansalaisten tietoisuutta erilaisista kuumista kysymyksistä, kuten korruptiosta, perustuslain uudistamisesta ja aidsista. Yhteistyömme seuraavana

vaiheena on yritys toimittaa käydyt keskustelut kirjalliseen muotoon, jotta niitä voitaisiin käyttää laajemminkin erilaisissa kansalaisten koulutus- ja keskustelutilaisuuksissa.

Kepan hallinnoima Etelän vapaaehtoisohjelma ETVO jatkuu vuonna 2000. Ohjelman kautta pyrimme välittämään nuoria vapaaehtoisia erilaisiin suomalaistenkin rahoittamiin järjestöihin. Täällä Morogorossa näitä järjestöjä ovat tällä hetkellä Moeco, Mehayo, MWTF ja SAWA. TANGolla ja UNGolla on jatkossa näkyvämpi rooli ETVO-ohjelman paikallisesa hallinnoinnissa.

Tukea suurlähetystöltä

Yhteistyömme suurlähetystön kanssa on lisääntynyt varsinkin nyt, kun lähetystöön on saatu jälleen täysi kokoonpano ja heillä on hiukan enemmän resursseja käyttää aikaa myös kansalaisjärjestöjä kiinnosta-viin asioihin. Tansaniasta on tulossa yksi pääohjelmamaa Suomen juuri tarkistetussa strategiassa. Ulkoministeriö näyttää pyrkivän kehittämään voimiaan harvempiin maihin ja nostamaan omaa tehokkuuttaan. Meidän kannaltamme on ollut myönteistä se, että lähetystö on alkanut tunnustaa Morogorossa tehdyn työn merkityksen. Suurlähettiläs Ritva Jolkkonen käyttikin meitä esimerkkinä puhuessaan itsenäisyyspäivän vastaanotolla suomalaisesta osuudesta ja merkityksestä Tansaniassa ja yhä lisääntyvästä kumppanuudesta Tansanian ja Suomen välillä.

Uhusianon rooli

Meidän oman toimintamme kannalta olisi tärkeää, että Tansania nostettaisiin Kepan arvostuslistassa muiden kenttätoimistojen tasolle. Meillä on täällä 26 suomalaista järjestöä, joilla on noin 45 projektia, eli enemmän kuin missään muussa kehitysmaassa. Kepan toiminnan tulisi siis vastata tätä tilannetta.

Tansaniaan pitäisi varata riittävät resurssit Kepalle palvella jäsenjärjestöjä niiden monenlaisissa tarpeissa. Meidän pitää myös valmistella kunollinen maaohjelma strategioineen, jotta voisimme tehdä systemaattista työtä köyhyyden lieventämiseksi sekä heikoimmassa asemassa olevien tansanialaisten tilanteen parantamiseksi. Näiden kysymysten ratkaiseminen on kuitenkin jäsenjärjestöjemme käsissä. Tässä työssä Uhusianolla on suuri rooli myös jatkossa. Vaikuttaminen siellä Suomessa tehtäviin päätöksiin on suorassa suhteessa siihen, mitä me pystymme täällä teidän hyväksenne tekemään.

Tässä olen kirjannut muutamia ajatuksiani tämänhetkisestä tilanteesta täällä Tansaniassa. Olisi mukava kuulla myös teidän ajatuksianne tulevaisuuden suunnitelmistanne sekä halukkuudestanne jatkaa toimintaanne Tansaniassa. Omastasekä kaikkien meidän Tanzanian kepalaisten puolesta toivottan teille ja meille hyvää vuotta. Terveisin, Leo.

Leo Söderqvist, Kepa Tz

Tanzania in Kepa agenda – while there are more than 45 Finnish development co-operation projects in Morogoro

The elections of the year 2000 gave CCM a more than 80% of the votes in Tanzania. In Morogoro CCM got more than 90% of the votes. The President, Benjamin W. Mkapa, was re-elected for 5 years. As for the Parliament, the former Morogoro mayor Mloka got elected from Morogoro with a great majority of votes. All the councils were elected, too. Morogoro has also got a new Regional Commissioner who is a former Minister Mussa Nkangaa.

Strategic directions

Tanzania has been approved to be among the so called HIPC countries (Heavily Indebted Poor Countries). Also a Poverty Reduction Strategy Paper (PRSP) has been made and the World Bank has approved it. According to the expectations of that paper poverty will be eradicated in Tanzania in the next 25 years. This strategy paper will be outlining the action plans of the Tanzanian Government in the years to come. It is assumed, that Tanzania will reach a so called Completion Point next year, which would mean that more debts would be cancelled. The extra money that would be available in this process would be invested in welfare, such sectors as education and health care, according to the poverty reduction strategy. At least this is the principle.

Co-operation agreements

A new development, that is expected to have influence in Kepa activities in Tanzania, is an official co-operation agreement that has been made with TANGO for the year 2001. The aim of this agreement is to strengthen the already established relationships with Tanzanian NGOs and their regional umbrellas, one of them being UNGO. Resulting from the agreement, a new person has been hired to TANGO, his tasks being mainly to follow the changes in developmental policy and to lobby and advocate for NGO matters. The person hired for year 2001 is Andrew Mushi. His interest is at the moment, among other things, on a new NGO law that is being prepared and on the influence of Poverty Reduction Strategy Paper. He is also acting as a Kepa contact person in Dar es Salaam. One of his tasks is to assist the people of Kepa member organizations in different situations when needed.

We have also established new relations with NGO umbrellas in different regions, as with SANGO in Same and MRENGO in Mtwara. We have also approached TCDD (Tanzanian Coalition for Debt and Development) in Arusha and TASOET (Tanzanian Social Economical Trust Fund), which is acting under it. These NGOs have specialized in developmental policy related questions such as the poverty reduction strategy or World Trade Organization.

National Youth Forum and Finnish Volunteer Program

Kepa has been supporting NYF, National Youth Forum, to organize public discussions on different topics such as corruption, the renewal of the Constitution and AIDS. The aim has been to raise public consciousness on these issues. The next phase in this co-operation is to publish these discussions as a leaflet so that they could be used for different educational needs and in other discussions, too.

The Finnish Volunteer program ETVO administered by Kepa continued during the year 2000. Young volunteers were provided for Tanzanian NGOs including some of the NGOs that enjoy Finnish funding. Currently these NGOs in Morogoro are Moeco, Mehayo, MWTF and SAWA. TANGO and UNGO are supposed to have a more important role in the local administration of the program in the years to come.

Co-operation with the Embassy

Our co-operation with the Finnish Embassy has increased especially now, when the Embassy is again working with full personnel and, consequently, with more resources to be put also to the issues that are in NGOs interest. Tanzania is about to be one of the major partner countries of Finland. The Ministry for Foreign Affairs seems to aim at concentrating its efforts in fewer countries and in that way to enhancing the efficiency of its action. We in Kepa Tanzania have been delighted to see that the importance of the work done in Morogoro has started to be acknowledged. The Ambassador Ritva Jolkkonen mentioned us as an example of Finnish involvement and ever growing Finnish-Tanzanian partnership when having a speech at the Finnish Independence Day reception in Dar es Salaam December 2000.

Greetings to Uhusiano in Finland

For our efforts to be efficient it would be important that our office in Tanzania would be recognized and valued the same as other Kepa field offices. We are working with 26 Finnish NGOs, who are running more than 45 projects – more than in any other developing country. Kepa should respond according to this situation by allocating enough resources to Tanzania so that the different needs

of its member organizations could be met. We also need a proper plan in order to work systemically for the reduction of poverty and for the benefit of the less privileged Tanzanians. Uhusiano has an important role as it can continue to lobby for Tanzania in Kepa Finland. The decisions made in Finland have a straight affect in our resources here in Morogoro.

These are some of my thoughts about the current situation here in Tanzania. It would be nice to hear also your thoughts about the future. On behalf of me - and all of us in Kepa Tanzania - I wish everybody a happy year. Best greetings, Leo.

Kaarlo Koskimies

Satsauksia Itä-Afrikkaan - Kepan panostus paikalleen

Paljonko tansanialaisiin kansalaisjärjestöhankkeisiin kulutetaan varoja? Mikä on Uhusianon osuus?

Mikä on Kepan käyttämä rahamäärä Mosambikissa ja Sambiassa? Paljonko kansalaisjärjestöt siellä käyttävät? Lähivuosina muutoksia?

UM myönsi vuonna 2000 kaiken kaikkiaan Tansanian projekteihin 10,78 miljoonaa markkaa. Tansaniaan kohdistuneista 45 UM:n tukemista hankkeista 18 oli Uhusianon jäsenjärjestöjen järjestämiä ja näille tuli UM:n tukea lähes 2,2 miljoonaa markkaa. Lisäksi Tansaniassa olevia hankkeita tuetaan Kehitysyhteistyön palvelukeskuksen Kepan toimesta yhteyspalveluiden muodossa. Tuki tänä alkavana vuonna suomalaisten kansalaisjärjestöjen toiminnalle Tansaniassa käsittää 678 000 markkaa.

Vertailun vuoksi mainittakoon, että Mosambikin hankkeita UM on tukenut viime vuonna 5

miljoonan markan edestä ja Kepa 3,4 miljoonalla markalla. Sambiassa on kansalaisjärjestöillä selvästi vähemmän hankkeita: UM:n tuki oli menneenä vuonna siellä "vain" 1,85 miljoonaa markkaa, mutta Kepa rahoittaa sielläkin huomattavalla 3,2 miljoonan markan summalla omaa toimistoaan ja erilaisia hankkeitaan.

Mosambik ja Sambia ovat olleet Kepan toiminnassa pääasiallisia kehitysapujoukkojen kohteita Nicaraguan lisäksi. Kun koko toiminnan painopistettä sittemmin on pyritty muuttamaan enemmän suomalaisia järjestöjä palvelevaksi, kehitysjoukoista on lähes kokonaan luovuttu, mutta edelleen Sambiassa ja Mosambikissa on Tansaniaan verrattuna runsaasti Kepan omia hankkeita omine kenttätuimistoinen ja pääasiassa näitä varten Helsingissä toimivine kenttäyksiköineen. Kepan koko kenttäyksikön talousarvio tälle vuodelle on noin 15 miljoonaa markkaa. Nyt näyttää siltä, että Kepa panostaa lähivuotina hie- man entistä enemmän Tansanian suuntaan, mutta pääasiana näyttävät edelleen pysyvän Mosambik, Sambia ja Nicaragua. Aasian väkiriikkaista maista Intia, Indonesia ja Thaimaa ovat Kepan ohjelmissa vuodesta toiseen samoin - yhteensä n. 1.2 milj mk:n - määrärahoihin.

Uhusiano on Kepan jäsen ja siksi tämä lyhyt talouskatsaus. Uhusianolaisille jäsenyys merkitsee käytännössä sitä, että meillä on pal- kattu yhteystoimitsija Leo Söderqvist ja ohjelmatyöntekijä Heriel Kitururu Morogorossa ja pikku- bussi seurantamatkoilla käytettävissä. Lisäksi Kepassa toimii Tansanian asioita varten kehitysyhteistyösihteeri ja kotimaan toimintaa sil- mälläpitäen jäsenjärjestösihteeri.

Kaarlo Koskimies

Effort in Eastern Africa

How much funding is allocated to Tanzania? How much of it goes through Uhusiano member organizations?

How much is Kepa spending in Mosambique and Zambia? What is the situation compared to Tanzania? Are there any changes in the near future?

Year 2000 the Finnish Ministry for Foreign Affairs funded NGO activities in Tanzania with 1330 million Tanzanian shillings. Of the 45 projects funded, 18 were run by Uhusiano member organizations. Uhusiano member organizations share of the funds was about 270 million Tsh. Also Kepa supported these projects by funding Kepa Tanzania activities. This support will amount to 83 million Tsh this year.

These numbers can be compared to those of Mosambique and Zambia. The Ministry supported different NGO projects in Mosambique with about 617 million Tsh, the amount of Kepa support being 420 million Tsh. In Zambia, the NGO activities are considerably fewer. Consequently, the Ministry support was not more than 230 million Tsh. In spite of this Kepa funded its office and different projects with a considerable amount of money, almost 400 million Tsh.

Mosambique and Zambia, with Nicaragua, have been the main recipients in Kepa's Finnish Volunteer Service. Nowadays the Kepa policies have been reviewed so that these activities have almost been given up and the new emphasis is on providing services to Finnish member organizations. Still it appears that Zambia and Mosambique enjoy more Kepa funding with their Kepa offices than Tanzania along with the field unit in Finland that exists mainly for those countries. The budget for the field unit this year is 1850 million Tsh. There are signs that Kepa will put more effort to Tanzania during the next years, but the main partners still seem to be Mosambique, Zambia and Nicaragua. Among the Asian countries with huge population, India, Indonesia and Thaimaa stay in Kepa action plans with their share of about 150 million Tsh.

Continues on next page

Uhusiano is a member organization of Kepa. That is why these numbers are worth knowing. For us at this moment the membership means that we have the services of Kepa Liaison Officer Leo Söderqvist and Program Officer Heriel Kitururu, as well as a Kepa minibus, available while visiting the projects. In Kepa Finland there is also a Program Officer for Tanzania Matti Lahtinen and, as far as NGO activities in Finland are concerned, an NGO Officer at our disposal.

Kirsi Laine

Kumppanuudesta

Vielä kymmenkunta vuotta taaksepäin objektiivisen tiedon hankinta kehitysmaista oli kutakuinkin hankalaa. Uusien tulokkaiden oli tyytyminen siihen, mitä "kaukomaassa käyneet" kertoivat ihan itse kokeneina ja nähneinä, ja samalla tieto oli subjektiivisesti väritetty kuten omakohtaiset kertomukset aina ovat. Nyt on toisin: internet on muuttanut tilanteen radikaalisti. Jos haluaa perehtyä esim. Tansanian oloihin, yhteiskuntaan, lainsäädäntöön, lukea Tansaniassa ilmestyviä päivälehtiä, seurata päivän politiikkaa, ja sitä, mitä *tansanialaiset* asioista ajattelevat ja mikä heitä omassa maassaan puhuttaa, tämä on *mahdollista*. Englannin kielen taitoa tietysti tarvitaan, ellei suahili ole hallinnassa. Jos aikoo toimia jossakin vieraassa maassa, yhteiskunnan taustan tunteminen on perin oleellista missä tahansa yhteistyömuodossa ja kumppanuudessa.

Hyvä, että keskustelu on avattu. Hyvä, että UM vaatii uusia muotoja kehitysyhteistyölle. On jo korkea aika herätä Ruususen unesta. Kehitysyhteistyö "perinteiseen tapaan" ei vain yksinkertaisesti enää toimi sellaisenaan, vaikka se meille

pohjoisen ihmisille olisikin "ihan mukava ja leppoisa, tuttu ja turvallinen tapa" käydä huseeraamassa tansanialaisten arjessa. Nyt on aika antaa toisenlaisia "työkaluja" Tansaniaan. Kyseiset työkalut eivät olekaan enää konkreettisia vaan kyse on kouluttamisesta: kirjanpitoa, anomusten ja raporttien laadintaa, hallinnointia kaiken kaikkiaan. *Suus tähän asti suomalaisten tekemä vapaaehtoistyö tulisi siirtää tansanialaisille itselleen tehtäväksi kapasiteetin kasvattamisen kautta.* Erittäin kannatettava suuntaus. MUTTA, MUTTA, mikä tulee olemaan rivikansalaisen rooli näissä koukeroissa sekä Suomen että Tansanian päässä, ja jos hän vieläpä sattuu olemaan vieraita kieliä taitamaton aktivisti? Hmm...

Kumppanuus merkitsee minulle ennen kaikkea molempinpuolista kunnioitusta ja arvostusta, joiden tulisi johtaa luottamukseen. Ja sellaiseen luottamukseen, että voitaisiin vähitellen edetä suorastaan tasavertaisuuden suuntaan. Jaa-a. Jaa-a. "Älä unta näe!", sanoo yksi jos toinenkin. Totta kuitenkin on, että pieninkin ylenkatse voi tuhota pitkäaikaiset suhteet. Taloudellinen tasavertaisuus on kaukana kehitysyhteistyöstä puhuttaessa, mutta kumppanuus ei synny vain sanomalla "Olkaamme kumppaneita!" ja kättä päälle. Eihän nyt toki. Kun yhteistyön aloittaminen on *todettu*, kumppanuuden *rakentaminen ja kunnossapito* kysyy *pitkäjänteisyyttä* (5-10v.), hillitöntä sitoutumista, kirjeenvaihtoa, tapaamisia, keskusteluja – jatkuvaa, intensiivistä yhteydenpitoa ja *tiedottamista*; *aitoa kiinnostusta* etelän ihmisten arkeen, jossa he kuitenkin pärjällevät ihan itsekseen 52 viikkoa vuodesta. Pohjoisen kansalaisjärjestöihmisten parin kolmen viikon vierailut eivät tansanialaisten elämänmenoa vuosisatasolla paljoakaan hetkauta, ellei vierailujen sisältöä ole suunniteltu yhteisymmärryksessä. Kuinka ih-

meessä kansalaisjärjestöaktivisti, joka käy töissä, onnistuu toteuttamaan sitoutumisensa? Kyllä se vain onkin toinen täyspäiväinen työ.

Kirsi Laine

About Partnership

During the latest ten years it has still been rather difficult to get fairly objective information about developing countries. The northern new comers in the field of development co-operation had to be satisfied with the information told by those who had visited and experienced the "country overseas" all by themselves. The information and the stories were slanted with subjective views like the self-experienced stories always are. Today it is quite different: the Internet has changed the situation radically. If you wish to learn for example about Tanzanian everyday life, society, legislation, it is *possible*; if you wish to read Tanzanian newspapers, to follow the current politics and what *the Tanzanians* themselves think about different issues and what it is each day that makes the Tanzanians talk about in their society, this *is possible*. You need to know the English language, though, in case you don't understand Swahili. To know the background and the current life of the foreign society where you wish to act, is very essential in any co-operation and partnership.

It is good that the discussion has been started. It is good that the Foreign Ministry of Finland demands new ways of development co-operation. It's a high time to wake up from the sleep of the Sleeping Beauty. The development co-operation of "old times" simply doesn't work anymore the way it has been working, even if it was a "fair nice and easy, familiar and comfortable way" to go and hustle about in Tanzanians' everyday lives. Now it's time to give different kind of "tools" to Tanzania. The tools in question aren't concrete anymore but it's more a matter of education like bookkeeping, writing petitions and reports, administration all in all. *So, if*

I've understood right, the work that has been done on the voluntary basis by the NGOs in Finland so far, should be transmitted to Tanzanians themselves through the capacity building. Sure, why not? This orientation is extremely worthwhile. BUT, BUT, what will be the NGO activist's role in this labyrinth, in Finland as well as in Tanzania – especially, if she or he happens to be an activist without knowledge of foreign languages? Well, well, well ...

The partnership means to me above all mutual respect and appreciation, which both together should lead us to a mutual confidence. The confidence should be of that kind that we could precede little by little even to the direction of equality. Oh well, how swell. "Don't even think about it!" says one and another. It's true however that even a slight arrogance may destroy a long lasted relationship. An economical equality between the South and the North is far away when we are talking about the development co-operation, but it is not possible to create a partnership only by saying "Let us be partners!" and then shaking hands. Oh no! When it has been **noted** that the co-operation will start, building up the partnership and keeping up its maintenance will demand a long distance runner's abilities (some 5-10 years), an awfully hard commitment, correspondence, meetings, discussions, negotiations – permanent, intensive contact in a way or another and *informing* people both sides; a **real interest** in people's everyday lives in the South, where they are coping anyway all by themselves 52 weeks a year. The northern NGO people's visits of two or three weeks don't change much in Tanzanians' lives during a year, **unless** the contents of the visits has been planned in a mutual understanding. An important question remains: How on earth can an NGO activist, who has to earn a living as well, manage to hang on to this commitment? It is really another job.

"NGO Talk in Internet" continues from page 13

concern is to gain money for themselves and that's it. The danger in this is that the projects never get ready. Also the NGO can turn out to be a brief case organization, meaning that it has no real activities but its activities exist only in the "action plans" and reports. Consequently the participants saw that choosing a good partner is a great challenge facing Finnish NGOs.

Money counts

The participants also saw that many of these problems relate to the funding of the activities. The Finnish Ministry funding is too strongly project model based. It also measures the devotion of an NGO by requiring the NGO to pay a part of the expenses. There are some other models, too, like foundations and embassies that have some funding to offer, but more alternatives were called for. Funding, that would be more *process based* (not project based), was called for. Exchange of NGO people, different education in North and South alike, and more flexibility when it comes to administrative

costs were mentioned as models that could help us to develop more interaction. The participants also reflected on the effect that the funds given to Southern NGOs have in South. In a way they saw that this money might affect the civil society negatively.

All discussion and criticism - whether it be from the NGOs themselves or from outside – was welcomed warmly, although some of the current criticism was seen to be overreacted. Tuija Halmari reminded that a Finnish projects are typically small scale and concrete. As such they can hardly be seen as a huge threat to the Southern country's evolving civil society.

Tiina Kontinen
Researcher in Helsinki University
Centre for Activity Theory and
Developmental Work Research

The original discussion is in Internet
(but in Finnish)
<http://global.finland.fi/keskustelut/index.html>

MOROGORO-SEMINAARI 2001

Uhusianon perinteinen Viittakiven "Morogoro-seminaari"

elokuun 18.-19. päivä
Viittakiven opisto, Hauho

Lisätietoja saat seuraavassa tiedotteessa!

MOROGORO SEMINAR 2001

The annual "Morogoro Seminar" of Uhusiano
Viittakivi Folk Academy, Hauho, Finland
18-19 August 2001

More information will follow in the next Newsletter!

MSOLOKELOSSA

Kyläterveyskeskusten rakennusohjelma on ollut Viittakiven tuen projekti vuodesta 1991 alkaen. Heinäkuussa vuonna 2000 sen viimeinen vaihe aloitettiin Msolokelon kylässä Nguru-vuorilla Morogoron läänissä Tansaniassa, kun ryhmä suomalaisia vapaaehtoisia alkoi henkilökunnan asuintalon rakentamisen yhdessä kyläläisten kanssa. Neljä leiriläistä kertoo kokemuksistaan.

Elina Puhto

Viittakiven tuen kyläterveyskeskusten rakennusohjelma on toteutettu työleireinä. Työleiriläiset ovat vapaaehtoisia, jotka maksavat itse kulunsa. Kylä puolestaan on sitoutunut rakentamaan aletun kohteen valmiiksi. Kylän lisäksi yhteistyökumppanina on ollut Morogoron alueen terveysvirasto. Varat rakentamiseen on saatu Suomen ulkoministeriön kehitysyhteisöosaston hanketukena.

Stereotypiat rupesivat elämään

Terhikki: Kylässä oli vaikuttavaa se, että se oli niin afrikkalainen, rummut pärisivät ja ihmiset kulkivat värikkäissä vaatteissa ja palmut huojuvat. Silmät pyöreinä katseli, kun kaikki stereotypiat rupesivat

yhtäkkiä elämään.

Rakel: Kaikki oli ihan kuin jossakin dokumenttielokuvassa.

Terhikki: Toisaalta se oli vain yksi todellisuus, on monenlaisia todellisuksia. Kaupungeissa elämäntyyli on toisenlaista. Msolokelessa asuttiin savimajoissa, se on etäinen ja köyhä kylä.

Annu: Kyläläisten levollisuus ja tasapainoisuus – se on ehkä myös yksi stereotypia -, se sai voimaan hyvin samoin kuin jumalallisen kaunis maisema, punainen maa ja Lusilamba-joki. Saattoi vain istua ja katsoa vuoria ja ajatella hitaasti.

Terhikki: Suomen uutisissa ollut kalabaliikki Jolon saaren Vahasesta ja Fräntistä syventää entisestään meidän maailman ja kolmannen maailman välisiä negatiivisia käsityksiä. Uutisissa puhutaan, että Vahanen ja Fränti palaavat sivistyneeseen maailmaan, he ovat

olleet viidakossa ja tulevat nyt takaisin sivistykseen. Tällaisessa kielenkäytössä korostetaan asennetta sivistynyt länsimainen maailma kontra villi, epäsiivistynyt, siivoton ja brutaali maailma.

Mitä Msolokelossa tehtiin

Kyläläiset olivat valinneet rakennuspaikan lähes valmiin terveyskeskus-rakennuksen vierestä. Rakennuksen piirustukset olivat lääkärintalon tyyppipiirustukset, kahden perheen talo. Ammattimiehet olivat msolokelolaisia, Abdul Omary ja Richard Mgata. Suomalaisten puolelta ammattimies oli Jussi Roiha. Naiset, sekä suomalaiset että msolokelolaiset, kantoivat vettä, kiviä, hiekkaa ja tiiliä rakennukselle sekä muurasivat ammattilaisten johdolla. Päivittäin töissä oli vaihteleva määrä kyläläisiä, sillä heillä oli samaan aikaan normaalit maanviljely- ja kotityönsä tehtävänä.

Ilman omaa terveyskeskusta Msolokelon kylä ja kulmakunnat ovat pulassa. Lähin klinikka on Kibatissa 25 kilometrin päässä. Sairaalan kuljettaminen hoitoon on vaikeata, koska kylässä ei ole kuljetuskalustoa eikä viestintäyhteyttä Kibatiin muuten kuin menemällä sinne jalan tai polkupyörällä. Tarkoituksena on, että terveyskeskus alkaa toimia kun asuintalo on valmis, ehkä jo tämän vuoden lopussa. Kepan Mzee Kitururu kertoi, että terveyskeskukseen tarvitaan vähintään kolme työntekijää: lääkäri (medical assistant), kättilö ja sairaanhoitaja. Msolokelon kokoisen kylä-terveyskeskuksen henkilökunnan standardi on seitsemän.

Vaikeuksia

Rakel: Vaikeuksia ei ollut kauheasti, tai sitten en hölmöyksissäni itsekään niitä tajunnut. Välillä

vain maailma tuntui epäreilulta, mutta ei me mzungut olla kaikessa onnellisempia.

Annu: Vaikeinta oli minusta se meidän kolme viikkoa näyttämöllä -asetelma, se että me elimme meidän varakasta elämäämme siinä terveyskeskuksen terassilla koko ajan kyläläisten näkyvillä. Syötiin meidän jokapäiväistä riisiä ja leipää, joka on kyläläisille juhlaruokaa, ja leviteltiin Adidas-lenkkitosujamme ja muita hyödykkeitämme ympärillemme. Rikkaan ja köyhän välinen kuilu ja näiden kahden maailman, meidän ja heidän, erillisyyks korostui valtavasti. Tuntui, että oli avuton murtaamaan sitä kuviota mm. siksi kun meillä oli vain yksi huonosti valittu olohuone. Me elimme näyttämöllä ja toisella puolella olivat kyläläiset ihmettelevänä yleisönä.

Se myös alkoi hermostuttaa, ettei saanut tarpeeksi yksityisyyttä. Se kiusasi, vaikka on itse vapaaehtoisesti tullut niihin olosuhteisiin, ihanaan kylään.

Rakel: Loppuajalla sitä alkoi hakeutua huoneeseen istumaan ja katsomaan seinää omassa rauhassaan.

Onnellisia juttuja

Rakel: Onnellisin hetki oli varmaan se kun tultiin sinne kylään ja kaikki tulivat meidän ympärillemme ja alkoivat laulaa. He toivottivat meidät tosi tervetulleiksi lämpimästi. Se oli liikuttavaa ja aivan unohtumatonta. Pystymmeköhän me täällä Suomessa vastaavanlaiseen?

Annu: Minulla osa onnenhetkistä liittyi tuon kaksi eri maailmaa -kuvion purkautumiseen. Se tapahtui kun tehtiin yhdessä työtä ja sen kautta tunsin olevansa lähellä kyläläisiä. Esimerkiksi muutaman kerran kun olin kylän miesten kanssa sekoittamassa betonia, oli hauska huomata, miten yhteinen työnäytön rytmi löytyi. Aistimme toistamme tavat tehdä ja sitten luotiin yhdessä kolmas rytmi, joka oli yh-

teinen.

Rakel: Onnen hetki oli sellainenkin, kun olin joella pyykkäämässä itseäni ja vaatteitani. Siihen tuli nuori nainen lapsi selänsään katselemaan puuhiani. Shampoopullon korkista alkaen kaikki tavarani olivat hänen mielestään uskomattoman kummallisia ja hienoja, tietty. Nainen katseli ihmeissään vaatteitani ja minä yritin esitellä, mikä kumma kapine on rintaliivit. Tällä nuorella naisella ei ollut muita vaatteita kuin kanga. Hän oli herttainen eikä vaikuttanut kateelliselta. Hän oli iloinen ja yhdessä me nauroimme, kun oli niin vaikea kommunikoida, kun ei ollut yhteistä kieltä.

Annu: Toisinaan kun mamojen kanssa silppusimme keittiössä vihanneksia, saatoimme kaikki vain istua hiljaa ja olla mitään sanomatta ihan läsnä ja toisemme seurassa. Sitten taas kun puheltiin, tajusin joskus niistä kahdesta ymmärtämstäni sanasta vähän monimutkaisemmankin asian, jota mamat selettivät, koska tunsin muutaman mamosta aika likeiseksi.

Terhikki: Oli hauska nähdä, miten tällaisissa oloissa talo syntyy hiekkasta ja vedestä ilman elementtejä.

Väärinkäsityksiä

Annu: Koko ajan pelkäsin ymmärtäväni väärin, ja varmasti usein niin kävikin, mutta toisaalta se ei häntänyt kovasti, koska olin vähintään kiinnostunut ymmärtämään ja ainakin välillä aika avoin ja asenteeton.

Rakel: Me emme ehkä väärinkäsityksiä huomanneetkaan. Kerran yksi mama tuli pyytämään minulta lääkettä lapselleen enkä minä antanut, kun emme tienneet kunnolla mihin vaivaan mama lääkettä pyy-

si. Mama oli pahoillaan ja hämmentynyt ja ajattelimme myöhemmin, että hän ei ymmärtänyt, miksi en antanut lääkettä. Mama alkoi sitten kantaa minulle kaikenlaisia lahjoja. Luulisin että hän yritti pyytää anteeksi pyyntöään.

Annu: Väärinkäsityksiä oli myös toisinpäin, esimerkiksi keittiömamat varmaan ajattelivat, että me tarvitsemme vielä enemmän puhtautta kuin olisimme tarvinneet. Esimerkiksi tomaatit kuorittiin eikä pelkästään pesty kuumalla vedellä. Yksi pieni ”en ymmärrä” -tapaus kertoo myös siitä, miten asioista tekee helposti liian monimutkaisia, kun jollakin tasolla väistämättä kärsii ties mistä kolonialistisesta taakasta ja syyllisyydestä. Kerran kun yksi pieni tyttö tarttui minua kädestä, hän rullasi ensin varovasti vitivalikoisen t-paitani liian pitkän hihan ylemmäksi. Mietin jälkeenpäin, ajatteliko tyttö, että musta käsi liikaa valkoisen paidan, vai olivatko tytön kädet likaiset, vai eikö hän halunnut, että meidän ihojen välissä oli paita, vai inhosiko tyttö valkeata paitaani.

Marja: Minulle selvisi vasta melkein viimeisenä iltana, mitä varten käymälässä oli etuhuone. Jos me olisimme älynneet sen tarkoituksen aikaisemmin, me olisimme voineet pestä itsemme siellä joka iltamamojen lämmittämällä vedellä. Mutta me olimme valinneet joen pesupaikaksemme ilman muuta.

Terhikki: On pitkälinen prosessi löytää paikkansa uudesta yhteisöstä. Meidän yhteiskunnassamme on sääntöjä ja tapoja ja arvoja, jotka ovat meille itsestään selviä. Meillä oli nyt käänteinen tilanne, me olimme muukalaisia.

Msolokelon tavat ja käytöstavat ovat kyläläisille itsestään selviä, me emme ole selvillä monistakaan niistä. Varmasti rikoimme monia tapoja vastaan, joka sitten hyvääntahtisuudesta annettiin meille anteeksi, koska olimme omituisia valko-naamoja.

Mitä opin?

Annu: Sen, että aikaa on. Sitä riittää eikä se lopu kesken. Yritän opetella olemaan unohtamatta sitä tässäkin ja nyt.

Terhikki: Kantamaan ämpäriä pään päällä ja tiiliä ja kiviä. Tosi hieno taito.

Rakel: Punomaan mattonauhaa. Ja suahilia ja muuraamaan.

Marja: Ja sekoittamaan betonia.

Terhikki: Laittamaan hytysverkon liepeet joka ilta patjan alle.

Annu: Oli hauskaa, kun me olimme niissä omissa kotiloissamme kuin jotkin toukat.

Marja: Opin myös huomaamaan joka-aamuisen tervehdysrimpsun merkityksen. Kyläläiset opettivat hauskaasti ja kärsivällisesti lisää.

Terhikki: Oppimiseen voi laskea

senkin kun havahtuu huomaamaan, miten jokainen yhteisö on hienosäikeinen ja monimutkainen rakennelma. Kolmessa viikossa voi vain tajuta, miten hienosäikeinen se on. On pitkän ajan projekti oppia ymmärtämään kunkin yhteisön elämää.

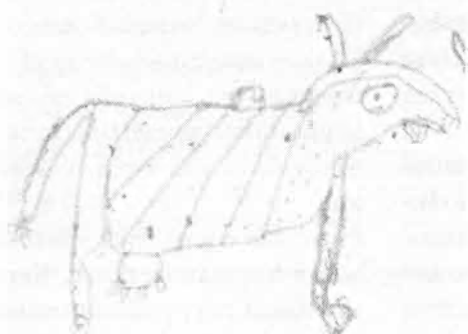
Annu: Oli hauskaa, että vaikka ymmärsin niin vähän, niin koko ajan opin pikkuisen lisää, pienet palaset liittyivät yhteen, vähän isommiksi palasiksi ja maailma avautui vähän enemmän.

Muuttiko leiri käsitystäsi elämästä?

Annu: Se, että näki läheltä kyläläisten elämää, ainakin fyysisesti, antoi lisää ymmärryspintaa. Nyt on paljon helpompi eläytyä vaikkapa tansanialaisessa savimajakylässä elävän yksinhuoltajaaidin elämään sadekaudella tai siihen, kuinka tämä hankkii elantonsa itselleen ja lapsilleen peltotilultaan.

Rakel: Ainakin kävi selväksi, että omat kysymykset eivät ratkea matkustamalla Afrikkaan. Ne on käytävä itse läpi eikä niille ole oikotietä. Toisaalta leiri muistutti kuinka erilaisissa olosuhteissa ihmiset elävät ja kuinka se ei korreloi onnellisuuden kanssa. Ketkään eivät pääse helpommalla, vaivansa kullakin. Ihminen on kaikkialla sama.

Leiriläiset: Rakel Kaila, Annu Kekäläinen, Terhikki Mäkelä ja Marja Uotila.

Tärkeät henkilöt, jotka tekivät tämän kaiken mahdolliseksi:

Tohtori *Machibya* Morogoron terveysvirastosta

Ohjelmatoimitsija *Kitururu* Kepan Morogoron toimistosta

Tulkit *Karisto Chomboko* (suomi – suahili – suomi)
ja *Aquiline Swai* (englanti – suahili – englanti)

Tohtori *Fupi*, kunniavieras Morogoron terveysvirastosta

Happy moments, lots of bricks, and two words of Swahili IN MSOLOKELO VILLAGE

Constructing village health care centres has been a project of Viittakivi Alumni Association since 1991. In June 2000 the finishing stage of the project was begun in the village of Msolokelo in the Nguru Mountains, in the Morogoro Region in Tanzania, when a group of Finnish volunteers began the construction work of a staff house together with the villagers.

Four camp workers - Rakel Kaila, Annu Kekäläinen, Terhikki Mäkelä and Marja Uotila - tell us about their experiences in Msolokelo.

Elina Puhto

The construction of village health care centres has been carried out as work camps, meaning that a group of Finnish volunteers start the construction work with the villagers. The camp workers pay their own expenses. The village undertakes to complete the construction of houses. The funds for construction work have been granted by the Finnish Foreign Ministry and the Health Office of Morogoro Region has been acting as a partner in addition to the village itself.

When stereotypes become alive

Terhikki: The most impressive thing in the village was that it was so African: people wearing colourful clothes, palms swinging, and the drums all over. I could only wonder at how suddenly all my stereotypes became alive.

Rakel: It was as if in a documentary.

Terhikki: On the other hand, it was only one reality, while there are many kinds of realities. Life style in the cities is different,

in Msolokelo they live in clay huts, it is a remote and poor village.

Annu: Harmony and calmness in the people – perhaps it is one of the stereotypes - made me feel good, as well as the divine scenery, the red soil and the Lusilamba River. All you could do was to sit and let your thoughts wander.

What was done in Msolokelo?

The villagers had chosen the construction site near the clinic. The plan for the staff house was, as usual, a house for two families. Foremen on the construction site were Abdul Omary and Richard Mgata from Msolokelo. Jussi Roiha was the Finnish foreman. Women, both Finnish and those from Msolokelo, carried water, stones, bricks and sand to the site and they also built a brick wall under the guidance of the professionals. The number of the villagers working on the site varied daily because they also had to take care of everyday farming and home duties.

Without a health centre of its own Msolokelo village is in trouble. The nearest clinic is in Kibati, 25 kilometres from Msolokelo. It is difficult to get a patient to the doctors because

there is neither transportation nor a telephone in the village. The only way to go there is on foot or bicycle. The Msolokelo clinic will be opened when the staff house is finished, perhaps at the end of this year.

What was difficult?

Rakel and Annu continue talking about their experiences.

Rakel: There were no special difficulties or perhaps I was too stupid to notice anything. Sometimes the world seemed unfair. But we Europeans are not the happiest in all aspects.

Annu: What was most difficult for me was living three weeks "on a stage": living our wealthy life on the terrace of the clinic. We were seen by the villagers all the time, eating our daily rice and bread which is a special treat for the villagers, and spreading out our Adidas shoes and other commodities around us. The gap between the rich and the poor, between their world and ours, was emphasised. I felt helpless to break this pattern because we had only one badly chosen drawing room. We lived on the stage, with the villagers as a wondering audience. Also, it made you nervous when you did not get enough privacy. It was irritating although you had voluntarily chosen to come to this wonderful village.

Rakel: After some time you began to seek the privacy of your room and just went to sit there and look at the wall.

Happy moments

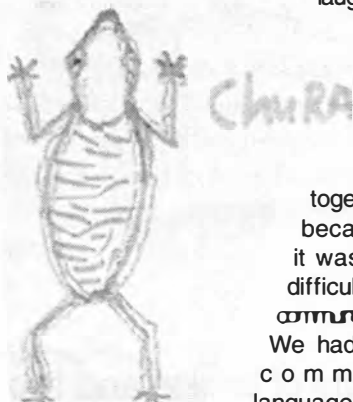
Rakel, Annu and Terhikki continue.

Rakel: The happiest moment was perhaps when we arrived at the village and everyone came around us and began to sing. People welcomed us so warmly. It was touching and absolutely unforgettable. I wonder if we could ever do that in Finland?

Annu: Part of my happy moments are connected with the deconstruction of this two-separate-worlds pattern. It happened when we worked together. Working together you felt near to the villagers. For instance sometimes when I was making concrete with the Msolokelo men, it was nice to notice how the mutual rhythm of working was found. We felt each others' ways to work and then together we created a third, shared rhythm and manner.

Rakel: A happy moment was also when I was washing myself and my

clothes in the river. A young woman came carrying a child on her back. She stopped to watch my activities. She found everything I had extremely surprising and fine, sure. She looked at my clothes with surprise and I tried to tell her what kind of a garment a brassière is. This young woman had no other clothes than a khanga. She was very nice, and she seemed not to be envious. She was happy, and we laughed

together because it was so difficult to communicate. We had no common language.

Annu: Sometimes in the kitchen when we chopped vegetables with the mamas, we could only sit quietly, without saying anything, feeling that we are here just now together. Sometimes when we were talking to each other, I understood a little bit more complicated things with my two words of Swahili because I felt close to some of the mamas.

Terhikki: It was nice to see how a house was made in circumstances like that, out of sand and water without any prefabricated units.

Misunderstandings

Annu: All the time I was afraid of misunderstanding. Sure it happened often, but on the other hand it did not matter very much, because at least I was interested to understand and relatively open-minded.

Rakel: Perhaps we did not notice misunderstandings. A mama once came to me to ask for medicine for her child. I did not give it because we did not know properly what she needed it for. Mama was sad and confused, and later we thought that she had not understood why I had not given her medicine. Afterwards she began to give me presents of various kinds. I think that perhaps she was trying to apologise for asking for the medicine.

Annu: There were misunderstandings on the other side, too. For instance the mamas in the kitchen perhaps thought that we need more cleanliness than

we would have needed. For instance tomatoes were peeled, not only washed in the hot water. One small "I do not understand" incident tells how easily you make things too complicated owing to the fact that in one way or another you suffer from some kind of colonial burden and guilt. Once a small girl took my hand, but first she rolled the sleeve of my white T-shirt up, the sleeve being too long. Afterwards I thought whether the girl thought that her black hand would make the shirt dirty or if her hand was dirty. Or maybe she hated my white shirt?

Marja: It was only during the last days that I got to know why there was a room with grass walls in front of our toilet. If we had realised the meaning of it in time, we could have washed ourselves there every evening with warm water boiled by the mamas. But we did not know and so had chosen the river to be our washing place.

Terhikki: It is a long process to find one's place in a the new community. In our society there are rules and values and customs which are very clear to us. We were now in inverse relation to our normal life, we were strangers. The customs and manners in Msolokelo were obvious to the villagers, but we did not know very many of them. It was sure that we went against many customs and manners. We were forgiven because of their kindness, because we were strange palefaces.

What did I learn?

Annu: That there is plenty of time. It lasts, we won't run out of it. I try not to forget it in Finland, too.

Terhikki: To carry a pail on my head, and bricks and stones. And to make walls with bricks. That was great.

Rakel: To twist leaves together to make a carpet. And Swahili, and to make walls with bricks.

Marja: To make concrete.

Terhikki: To put the skirts of the mosquito net under the mattress every night.

Annu: It was nice to see how we were like caterpillars in those gastropods.

Marja: I learned to see the importance of morning greetings. The villagers taught us more nicely and patiently.

Terhikki: It is a part of learning also when you wake up to see how every community is built in a very fine way. In three weeks you can only imagine how finely built it is. It is a long term project to learn to understand the life

in each community.

Annu: It is nice that although I understood so little all the time I learned a bit more. Small pieces combined together into bigger pieces and the world was opening all the time.

Did the work camp change your life?

Annu: Seeing the life of the villagers closely, anyway physically, made you understand better. Now it is easier to put your soul, let's say, into the life of a single mother living in a clay hut in Tanzania during the rainy season. *Rakel:* It became clear that your own problems cannot be solved by travelling to Africa. You yourself have to go through them, there are no shortcuts. On the other hand, the work camp made you remember how much the living circumstances of people differ and how the difference does not correlate with happiness. It is not easy for anyone. No one can get by more easily, everyone has trouble. Man is the same everywhere.

The important persons who made the work camp possible:

Dr Machibya, Morogoro Health Office

Program Officer *Mr Kitururu*, Kapa Tanzania

Interpreters *Mr Karisto Chomboko* (Finnish – Swahili – Finnish) and *Mrs Aquiline Swai* (English – Swahili – English)

Guest of Honour *Dr Fupi*, Morogoro Health Office

AUTOMAATTINEN kielenkääntäminen

Uhusiano-tiedotteessa 1/2000 Professori Arvi Hurskainen kertoi suahilikorpuksesta ja sen käytöstä mm. suomi-suahili –sanakirjan toimittamisessa. Seuraavassa tutustumme hänen johdolla korpustutkimuksen luomiin mahdollisuuksiin automaattisessa kielenkääntämisessä, jota kehitetään Helsingin yliopiston Aasian ja Afrikan kielten ja kulttuurien laitoksella.

Automaattinen kielenkääntäminen perustuu korpukseen, joka on koelma eri tekstejä. Korpuksia on käytetty hyväksi niin, että on rakennettu käännösjärjestelmiä kahden, usein rakenteeltaan samanlaisen kielen välille. Näissä korpusten tekstit on jaksoteltu vastinpareiksi, joita järjestelmä etsii korpuksesta ja tarjoaa kääntäjälle valittaviksi. Menetelmällä on useita heikkouksia, pääongelmana lingvistisen analyysin puute. Tällaista järjestelmää ei myöskään voi helposti soveltaa johonkin muuhun kielipariin, vaan tarvitaan uusi paralleelikorpus. Pelkästään EU:n virallisten kielten käännösohjelma vaatisi yli 100 paralleelikorpusta.

Menetelmänä interlingva – ei-kenenkään puhuma kieli

Lähestymme tätä problematiikkaa siten, että on olemassa interlingva, välikieli, johon kielen kääntäminen suahilista tehdään ensin. Välikieli on eräänlainen 'markkinatori'. Se ei ole mikään oikea kieli, ei kenenkään puhuma kieli, vaan tietokoneohjelman vaatima välikieli, johon jokainen yksityinen kieli kehittää käännösjärjestelmän. Esimerkiksi

suahilin kielestä voidaan siirtää kaikki lingvistinen tieto interlingvan vaatimaan muotoon. Samalla tavalla voidaan tehdä suomen kielestä käännösohjelma välikieleen. Periaatteessa näin voi tehdä kaikkia maailman kielistä. Kun teksti jollakin kielellä on saatettu välikielen vaatimaan muotoon, välikielestä siirretään kaikki alkutekstistä välitynyt informaatio itse kuhunkin kohdekieleen.

Tämä on mahdollista siksi, että järjestelmässä lähdetään liikkeelle perusteellisesta kielen analyysistä. Jokainen tekstissä oleva sana ja sanamuoto analysoidaan pitäen esillä kaikkia mahdollisia tulkintoja, joita tämä tietty sanamuoto voi kielessä saada. Näin syntyy eräänlainen monitulkintainen analyysi, jossa sanamuodolla voi olla yksi tai useampia tulkintoja. Esimerkiksi joissakin suahilin verbi-muodoissa saattaa olla jopa sata periaatteessa oikeaa tulkintaa. Silloin on ratkaistava, mikä näistä tulkintoista on oikea juuri tässä kontekstissa. Tämä voidaan hoitaa ohjelmalla, joka valitsee oikean vaihtoehdon kontekstisääntöjen avulla.

Jatkuu seuraavalla sivulla

Merkitysten maailmassa - semanttinen analyysi

Kun morfologiset monitulkintaisuudet on ratkaistu, ryhdytään selvittämään semanttista monitulkintaisuutta. Samalla sanalla saattaa olla kymmenenkin eri merkitystä riippuen siitä, missä yhteydessä sitä käytetään. Myös semanttisessa analyysissä merkitykset ratkotaan automaattisesti. Tämä on yksi kaikkein vaikeimpia alueita. Periaatteessa tämä on ratkaistavissa niin kuin morfologinen disambigutaatio. Käytännössä semanttisessa analyysissä on paljon enemmän työtä.

Syntaksipuu

Syntaktinen analyysi suoritetaan ns. dependenssioppiin tukeutuen. Siinä rakennetaan eräänlaisia syntaktisia puita, eli jokainen virke ja lause analysoidaan tutkimalla osien keskinäiset riippuvuudet. Finiitiverbi, predikaatti, on lausepuun 'juuri', josta haarautuvat muut lauseen osat. Näistä rakennetaan koko virkkeen käsittävä hierarkkinen puu.

Kun puu on saatu aikaan, sitten koko rakennelma muunnetaan interlingvan vaatimaan muotoon. Itse asiassa interlingvassa ei tarvitse enää sitten kovin paljon muuta tehdä kuin katsoa, miten eri kielten lauseopilliset säännöt toimivat. Mikä on substantiivin ja sen eri määreitten keskinäinen järjestys? Onko adjektiivi ennen vai jälkeen pääsanansa, onko prepositioita, onko postpositioita, ovatko pronomininit pääsananjälkeen vai ennen pääsanana jne.?

Kosketuspinta kielten välillä

Interlingvan pohjaksi soveltuu englanti, maailman parhaiten tunnettu kieli. Sen syntaktinen rakenne soveltuu pääosin sellaisenaan interlingvan lauseopiksi. Joissakin projekteissa on pyritty formaalisesti määrittelemään sanojen semanttisia sisältöjä, esim. selittämään termi 'juosta' tai 'heittää'. Ne ovat kovin

monimutkaisia ja näyttää myös siltä, että ne ovat aika raskaita käsitellä automaattisessa kielenkääntämisessä. Jonkinlainen sovittu merkkijono tarvitaan semanttisten vastineiden merkitsemiseen. Käsitäkseni englannin kielen 'glossit', merkkijonovastineet, olisivat käytökelpoisimmat. Itse asiassa eri kielten tarvitsee vain rakentaa kosketuspinta oman kielen ja interlingvan välille. Toisen kielen analysoijat ja

kehittäjät pystyvät luomaan merkkijonot eri tekstien interlingvasta näihin kohdekieliinsä. Tällä tavalla kielten moninaisuutta, joka tällä hetkellä maailmassa vallitsee, voitaisiin ylläpitää ja samalla rakentaa tehokas kommunikaatio niiden välille.

Arvi Hurskaisen haastattelijana
tammikuussa 2000 toimi Elina Puhto.

TERMIEN SELITYKSET

korpus tutkimuksen aineistoksi määräperustein valittu kokoelma kieliaineista (kirjoitettua tekstiä tai äänitteitä), johon tutkimuksen havainnot perustuvat

lingvistinen kielitieteellinen

konteksti sanan merkitys lauseyhteydessä

disambiguaatio sanan tulkinnan ja merkityksen ratkaiseminen lauseyhteydessään

morfologia muoto-oppi

semanttinen kielen aineosien tutkiminen merkitystehtävien kannalta, myös merkitystehtävien muuttuminen ja merkitysten historia

syntaksi lauseoppi, kohteena on koko lause, tutkitaan sanaluokkien ja taivutusmuotojen merkitystä sekä lauseiden suhdetta toisiin lauseisiin

hierarkkinen arvoasteikon mukainen, tärkeysjärjestys

formaalinen muodollinen

merkkijono kahden tyhjän merkin rajaama yhtenäinen jono merkkejä

merkkijonovastine yhden kielen merkkijonoa (sanaa) toisessa kielessä vastaava yksi tai useampi merkkijono (sana)

DEFINITIONS

corpus a collection of linguistic data (written text or spoken language) chosen as material in research and upon which any findings are based

disambiguation defining the interpretation and meaning of a word in context

morphology the branch of linguistics that deals with the internal structure and forms of words

string a group of signs (letters) that are separated from the other signs by space, as a word

string substitute a string or strings (a word or words) that corresponds to a string (a word) in another language

Automatic TRANSLATION

In Uhusiano Newsletter 1/2000, professor Arvi Hurskainen told about the Swahili corpus and about its possible uses, such as the editing of the Finnish - Swahili dictionary. In this article he speaks about its use in automatic translation, which is being developed at the Institute for Asian and African Studies at the University of Helsinki.

Automatic translation is based on a corpus, which is a collection of different texts. Corpora have been used before so that a translation system is formed between two, often structurally similar, languages. The text in the corpora has been divided into pairs, that the system searches and offers to the translator. This system has several weaknesses, the main problem being the lack of linguistical analysis. What is more, such a system cannot be easily adapted to some other pair of languages; instead, a new parallel corpus is required. A translation program containing the official languages of the European Union alone would require over 100 parallel corpora.

A new method, interlingua – nobody's language

We approach this problem from the position that there is an interlingua, an "in-between language", into which the Swahili is first translated. The interlingua is a kind of "market place". It is not a real language, not a language spoken by any people, but a language, required by a computer program, to which each language develops a method of translation. For example, all linguistic information on Swahili can be transferred into the form required by the interlingua. In the same way, a translation program can be made from Finnish to the interlingua. Theoretically this technique can be applied to all the languages in the world. When the text in some language has been rewritten into the format required by the interlingua, all the information from the original text is transferred from the interlingua into each target language.

This is possible because the system is based on thorough linguistic analysis. Each word and any

formulations of it is analysed while keeping open all possible interpretations that this particular wording or formulation can have in a language. In this way, an analysis is formed in which wording may have one or more interpretations. For example, in some Swahili verbs there can be up to one hundred interpretations which are theoretically possible. It must then be decided which of these interpretations is correct in a particular context. This can be done with the help of a program, that is able to use contextual knowledge and rules.

World of meanings – semantic analysis

When possible multiple morphological solutions have been solved, the semantics must be considered. The same word can have even ten different meanings depending on the context it is used in. The meanings are solved automatically in semantic analysis also. This is one of the most difficult parts; finding the correct semantic interpretation for certain wording. This is theoretically solvable in the same way as morphological disambiguation. However, in practice, semantic analysis involves much more work.

The Syntax Tree

Syntactic analysis is performed using so-called dependence grammar. It involves building "syntax trees" of sorts, i.e. each phrase and sentence is analysed by working out the interdependencies of the different parts. The "root" of the tree is the predicate; all other parts of the phrase branch out from the predicate. From these, a hierarchical tree containing the entire sentence is built. When the tree has been formed, the entire structure is transferred into the format required by the interlingua. After this,

little remains to be done in the interlingua phase than checking how the grammatical rules of different languages compare. What is the order of a noun and its qualifiers? Does an adjective precede or follow the word it describes; are there prepositions or postpositions; are pronouns placed before or after the subject etc.?

Contact between languages

English, the world's best-known language, is a suitable base for interlingua. Its syntactic structure is for the most part suitable as is for the syntax of interlingua. In some projects an attempt has been made to define formally the semantic ingredients of words, for example to explain the term "to run" or "to throw". They are very complex and it looks like they are quite heavy to handle in automatic translation. Some kind of generally defined string is needed to mark semantic counterparts. I believe that the glosses used in English would be the most useful in this. Actually, different languages must only build a contact between the language and interlingua. Analysers and developers of another language can create strings from the interlingua of different texts into their target language. In this way, the multiplicity of languages apparent in the world today could be preserved, and at the same time effective communication between languages could be built.

Elina Puhto interviewed Professor Hurskainen January 2000.
Translation by Aura Suviranta. She attends the IB Program in Helsingin Suomalainen Yhteiskoulu.

Msingin ystävyyseura MSINGILÄISILLÄ ON AINA UUSI RAKENNUS- SUUNNITELMA VALMIINA

15 vuotta sitten, kansainvälisenä nuorisovuotena, pohdittiin niin Hauholla kuin Janakkalassakin, että olisi hyvä löytää ystävyysekunta myös jostain kehitysmaasta. Samoihin aikoihin Viittakiven opisto oli solminut suhteita Msingin kansanopistoon. Tästä syntyi ajatus, että Hauholla ja Janakkalalla voi olla yhteinen ystävyysekunta Tansaniassa ja että se voi olla Msingi. Ehkäpä kukaan ei tuolloin katsonut karttaa. No, nyt voimme ystävyyseurassa olla tyytyväisiä, että ystävyysekuntamme ja kylämme ovat tansania-laisittainkin syrjäkyliä.

Vuosien varrella nousi talo poiki- neen

Hauhon kunnanvaltuusto nimesi Msingin ystävyysekunnaksi vuonna 1985, Janakkalan kunnanvaltuusto seuraavana vuonna. Vuonna 1988 perustettiin Msingin ystävyyseura hoitamaan kolmen osapuolen käytännön yhteistyötä.

Ensimmäiset suomalaiset kävivät Msingissä vuonna 1989. Kävi selväksi, että kuntaan kuuluvissa kolmessa kylässä tarvittiin kiipeästi kaivoja, kouluja ja terveysasemaa. Viittakiven opiston tuolloinen apulaisrehtori ja Msingi-aktiivi Jorma Reinimaa esitti, että Msingissä voisi kokeilla samantyyppistä kansainvälistä työleiriä, jollaisia oli heti sodan jälkeen Lappia jälleenrakentamassa.

Ensimmäinen noin kymmenen hengen työleiri matkusti Msingiin vuonna 1991. Siellä aloitettiin koulun rakentaminen yhdessä kyläläisten kanssa. Nyt Msingissä on valmiina kaksi koulua, terveysasema ja johtajaopettajan asunto. Vielä rakenteilla on terveysaseman henkilökunnan asuintalo. Naapurikylässä Ishinsissä, joka kuuluu sa-

maan kuntaan, on rakennettu kaksi koulua. Hankkeen aikana on myös kaivettu ja porattu useita kaivoja. Keväällä 2000 aloitettiin koulun rakentaminen alueen kolmannessa kylässä Ndallassa. Myös sinne kaivetaan kaivo, kylän ensimmäinen. Kyo on rahoittanut kaikkia projekteja. Viimeisin työleiri päättyi Msingissä heinäkuun alkupuolella 2000.

Loppuuko rakentaminen?

Lähivuosien suunnitelmissa on saada vihdoinkin rakennukset valmiiksi. Sen jälkeen yhteistyötä pyritään painottamaan koulutukseen, erityisten naisten elinmahdollisuuksien parantamiseen. Ongelmana on ollut se, että msingiläiset ovat olleet kovin innokkaita rakentamaan lisää. Joka vuosi sinne mennessä on jo uusi rakennussuunnitelma ja joskus perustuksetkin valmiina, vaikka rahoituksesta ei ole tietoaakaan. Näin talonrakentaminen on jatkunut vuodesta toiseen. Aina on jostain löytynyt kyläläisiä talkootyöhön ja rahoitusta.

Nyt yhteistoimintaa pyritään tosissaan painottamaan koulutus- ja yrittäjyys Hankkeisiin. Vuodeksi 2002 kaavaillaan yhteistä seminaaria, jossa tulevaisuuden hankkeista keskusteltaisiin perinpohjaisesti.

Kuivaa seutua

Msingi sijaitsee Keski-Tansaniassa, keskellä ”ei mitään”, noin 800 kilometrin päässä Dar es Salaamista. Lähimpään kaupunkiin Singidaan on matkaa 64 km. Kylässä ei ole sähköjä. Tiet alueella ovat lähes olemattomia. Kolmen kylän muodostamassa Msingissä on reilut 6 000 asukasta. Pääelinkeino on maanviljely, tuotantokasveina puuvilla ja auringonkukka. Seutu on Tansani-

an kuivimpia. Siksi siellä on viime vuosina ollut pulaa ruoasta, vaikka varsinaisesta nälästä ei voi vielä puhua.

Vuosien varrella Msingissä on vierailut viitisenkymmentä suomalaista pääosin omalla kustannuksellaan. Msingistä on Suomessa käynyt vieraita harvakseltaan. Heitä on ollut viisi. Tämä tutustuminen toistemme elämäntapaan on ollut yhteistyön tärkeintä antia. On opittu puolin ja toisin.

Vaikka Msingi on Hauhon ja Janakkalan ystävyysekunta, ystävyyseuraan kuuluu väkeä ympäri maan. Jäseniä on noin 80. Seura on Kepan jäsen ja liittyy äskettäin takaisin Uhusianoon pienen harharetken jälkeen.

*Hanna Antila-Andersson
puheenjohtaja*

YHTEYSTIEDOT:

Hanna Antila-Andersson
Mannerheimintie 85 C 57
00270 Helsinki
s-posti: antila.andersson@pp.inet.fi

Vuonna 1991 Msingissä ei ollut yhtään kaivoa. Nyt sinne on kaivettu useita matalia ja muutama porakaivo, jotka ovat ahkerassa käytössä.

In 1991 there were not a single well in Msingi. Now there are several and in good use!

Msingi Friendship Association

MSINGI VILLAGERS ALWAYS HAVE A NEW BUILDING PLAN READY

More than 15 years ago, during the International Youth Year, it was thought both in Hauho and Janakkala municipalities that it would be nice to find a partner municipality in a developing country. At the same time Viittakivi International College had established connections to Msingi Folk Development College. From this was born the idea, that Hauho and Janakkala can have a shared friendship municipality in Tanzania and that it could be Msingi. Perhaps nobody took a look at the map at the time. Well, now we can be satisfied, that our friendship municipality is outlying also in the point of view of Tanzanians.

During the years many houses were built

Hauho council named Msingi as a friendship municipality 1985 and Janakkala next year. Msingi Friendship Association was founded during the year 1988 to take care of the practical co-operations for the three partners.

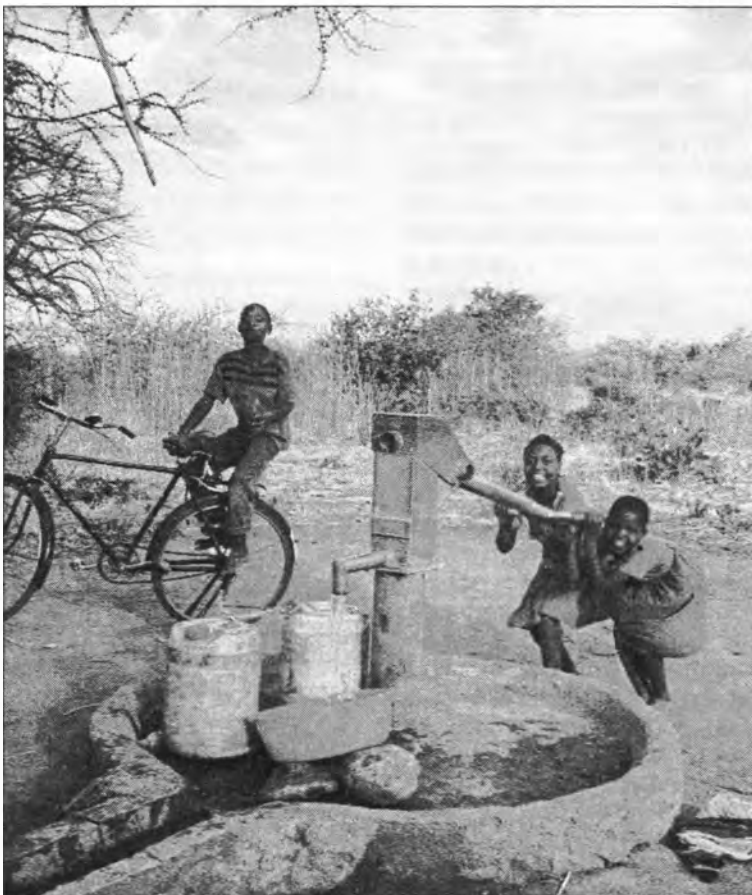
First Finns visited Msingi in the year 1989. It was realised, that in all three villages (Msingi, Ishinsi and Ndalla) belonging to the municipal, there was a great need for wells, schools and a health centre. The vice-principal of Viittakivi College at the time, a Msingi-enthusiastic Jorma Reinimaa suggested, that an international work camp could be arranged in Msingi. We had had same kind of camps in Finland after the war to rebuild Lapland.

The first work camp, about ten people, travelled to Msingi at 1991. They started to build a school with the villagers. There are two school buildings, the health centre and the house for headmaster in Msingi at the moment. Yet there is under construction the residence for nursing personal of the health centre. In Ishinsi two schoolhouses have also been built. During these projects several wells has been dug and drilled, too. This year the villagers began to build a schoolhouse in Ndalla, the third

village in the same municipal. A well will be dug also in Ndalla, the first one in that village. The latest work camp came to an end at Msingi and Ndalla in the beginning of July this year.

Shall there be an end to construction work?

It is in the plans for the near future to get the buildings completed at last. After that the emphasis of co-operation should be in education, especially in getting improvements in the living feasibilities of women. The problem has been that the Msingi villagers have been very eager to build more. Every year when one travels there, villagers have a new building plan and sometimes even a new foundation ready, even if there is no idea of any funding for the project. Finances have been found eventually and villagers have always been found for voluntary work. This is why the building of houses has continued year after year. We plan to have a seminar year 2002 in which the projects for the future would be discussed thoroughly.

During the years about 50 Finns have visited Msingi mainly at their own cost. There have been only few visitors from Msingi to Finland. They are five. The best outcome of the co-operation has been the chance to get familiar with the way of life in both countries. We have learned a lot from each other.

Although Msingi is the partner of Hauho and Janakkala, the members of the Msingi Friendship Association are from all over Finland. The number of the members is about 80. The association is member of Kepa (the Service Centre for Development Cooperation) and joined recently back to Uhusiano after a short odyssey.

Hanna Antila-Andersson
Chairperson

CONTACT INFORMATION:

Hanna Antila-Andersson
Mannerheimintie 85 C 57
00270 Helsinki, Finland
e-mail: antila.andersson@pp.inet.fi

Vaasan kehityskauppayhdistys/Vasa u-landsbutiksförening r.y. KEHITYSKAUPPA ENDELEA

Kehityskauppayhdistys perustettiin vuonna 1984 ja rekisteröitiin vuonna 1986. Vuonna 1985 avattiin kehityskauppa Endelea, jonka tarkoituksena on toimia kehitysmaiden kansojen hyväksi ja auttaa osaltaan maailmassa vallitsevan epäoikeudenmukaisuuden poistamisessa. Yhdistys pyrkii edistämään tasa-arvoisuuteen perustuvaa kaupankäyntiä kehitysmaiden ja Suomen välillä. Yhdistys pyrkii myös lisäämään suomalaisten tietoisuutta kehitysongelmista ja lisäämään vaikuttamista yleiseen mielipiteeseen.

Tarkoituksena toteuttamiseksi yhdistys tukee kehitysmaiden omaa tuotantotoimintaa myymällä

niiden tuotteita Suomessa. Yhdistys tukee myös mahdollisuuksiensa mukaan kehitysmaissa toimivia ryhmiä, jotka pyrkivät ihmisten elinolojen pysyvään parantamiseen. Myyntitoiminnan tavoite ei ole taloudellisen hyödyn hankkinen. Myyntituotto käytetään uusien tuotteiden ostamiseen ja mahdollisuuksien mukaan avustustoimintaan kehitysmaissa.

Vuonna 1992 Endelea tuki Intiassa olevaa rakennusprojektia Malaysian Social Services Child Care and Adoption Centre. Projektin päätyttyä uudeksi kohteeksi suunnitellaan orpolasten kotia Vaasan kummikaupunkiin Morogoroon. Projektin suunnittelu on aloi-

tettu yhdessä Vaasan kehityskauppayhdistyksen ja Vaasan suomalaisen seurakunnan kanssa.

Kehityskaupassa työskentelee päivittäin yksi työvoimatuella palkattu henkilö. Lauantaisin ja loma-aikoina vapaaehtoiset työntekijät pitävät kauppaa auki. Kaupan hallinnosta vastaa valittu hallitus. Kehityskauppayhdistys osallistuu Vaasan kaupungissa pidettäviin kehitysyhteistyötapahtumiin aina kun se on mahdollista.

Yhteystiedot:
Kehityskauppa Endelea
Raastuvankatu 25
65100 Vaasa

VAASA WORLD SHOP ENDELEA

The Developing Country Trade Association was founded in 1984 and it was registered 1986. The fair trade shop "Endelea" was opened 1985. The aim of Endelea is to work for the people of developing countries and to contribute to the eradication of injustice in the world. The association is promoting fair trade that is based on equalness between the developing countries and Finland. It also aims at increasing the awareness of Finnish people on developmental problems and to increase the advocative measures on the public opinion.

To achieve these aims the organisation is supporting different kinds of manufacturing that takes place in developing countries by selling these products in Finland. The organisation is also supporting different groups in the developing countries that are trying to develop the living conditions of their own people. The aim of selling the products in Finland is not to gain profit. The profit gained is used for buying new items to the shop and, according to the

resources, for supporting the developing countries.

In 1992 Endelea supported building a centre called "Malaysian Social Services Child Care and Adoption Centre". Now that the project is over the organisation is planning a home for orphan children in Morogoro. The planning has been started together with Vaasa Association for Developing Countries and Vaasa Lutheran Finnish speaking parish.

There is one person working in the shop Endelea. Her salary is supported by the state of Finland. On Saturdays and during her holidays there are volunteers who help with the running of the shop. An elected board is responsible for the administration of the shop. The organisation participates in any development related activities in Vaasa whenever possible.

Contact information:
Vaasa World Shop Endelea
Raastuvankatu 25
65100 Vaasa, Finland

UUSI KUMPPANISI!

Kepan Kumppani-lehden tilaukset on uudistettava, sillä kaikki vanhat tilaukset on lakkautettu paisuneen tilauskannan vuoksi. Lehti on edelleen tilaajilleen maksuton. Tilaukset: Jaana Vesalainen, jaana.vesalainen@kepa.fi, puh. 09-584 23211.

Tesco

GET TO KNOW TESCO

TESCO stands for Tanzania Environmental and Sanitation Conservators. It was established in 1997, and registered on 14th January 1998 under reg. No. SO 9309. TESCO is a member of UNGOs.

Among the aims, objectives and activities of TESCO are:

- (a) The improvement of people's environment through community based organizations.
- (b) The sensitization of the community to discuss the appropriate ways of managing their local environmental issues and empower them on decision making.
- (c) To conduct research and studies on problems affecting the environment.
- (d) To organize meetings, seminars and workshops in order to advocate the identified problems and have the possible remedies from the affected people in their localities.
- (e) To educate the community through public lectures, films, video & cultural

shows, seminars, workshops, etc, in order to strengthen their spirits on sanitation and environmental conservation.

TESCO was established under the following leadership: Ndumey Masatu Mukama, Chairperson; Bernard Kulwa Masebu, Sec. General; and Tabitha Justo Ng'welo, Treasurer. The organization's office is currently housed at Plot 80 Block 2 Sabasaba area and its seedlings nursery garden is along the Morogoro River nearest the Tanzania Railways Bridge.

TESCO participated fully in the 1998 World Environmental Day on 5th June 1998 and on the Tree Planting Campaigns done on 10th April 1999 and 10th April 2000 to maintain a relative National Tree Planting Campaign of 100,000,000 seedlings by the year 2000. This was evidenced by the Municipal report of having planted over 1,000,000 seedlings of different species in the Municipality.

The activities were further

extended by being given a 3000 ha at Kiegea Village, 40 km north of Morogoro Municipality for mixed farming. TESCO in her farm is earmarking to plant different species of trees which will benefit her members and associated civil society's future needs.

I take this opportunity on behalf of TESCO, to express TESCO's target/plans of getting/soliciting partners from Finland for a Partnership Development Cooperation. Thanks in Advance, Kiitos, Ahsante Sana.

*George Masatu Mukama
(Son of Ndumey Masatu Mukama)
Form I. Meta Secondary School*

Contact information:
Mr. Mukama, N.M
Executive Chairman
P.O. Box 1374, Morogoro

MIKÄ ON TESCO?

TESCO (Tanzania Environmental and Sanitation Conservators) perustettiin 1997. TESCO on UNGOn jäsen. Yhdistyksen toimisto sijaitsee Sabasaba-alueella ja taimitarhat Morogoro-joen varrella.

TESCON tavoitteet ja toimintamallit ovat: ihmisten elinympäristön parantaminen paikallisyhdistysten toiminnalla; herättää yhteiskunta keskustelemaan tavoista hoitaa paikallisia ympäristöasioita ja rohkaista päätöksentekoon; johtaa tutkimuksia ympäristöongelmista; järjestää seminaareja ja tilaisuuksia, tarkoituksena tuoda esiin ongelmia ja kuulla asianomaisten ihmisten parannusehdotuksia niihin; ja kouluttaa västää julkisilla luennoilla, kulttuuritapahtumilla yms., tarkoituksena vahvistaa heidän asennoitumistaan luonnonsuojelua ja puhtaanapitoa kohtaan.

TESCO perustettiin seuraavan johtajuuden alle: Ndumey Masatu Mukama, puheenjohtaja; Bernard Kulwa Masebu, sihteeri; Tabitha Justo Ng'welo, rahastonhoitaja.

TESCO osallistui 5.6.1998 Maailman ympäristöpäivään ja puunistutuskampanjoihin 10.4. 1999 ja 2000, tavoitteena tukea kansainvälisen puunistutuskampanjan tavoitetta 1 000 000 000 taimen istutuksesta vuoteen 2000 mennessä. Tämä mainittiin kunnallisessa raportissa 1000 000 eri lajisen puun taimen istutuksesta.

Toimintaa laajennettiin edelleen lahjoittamalla 40 hehtaarin alue sekalaiseen viljelytoimintaan Kiegean kylästä 40 km pohjoiseen Morogorosta. TESCO varaa tämän alueen kasvattaakseen erilaisia puulajeja, joiden käyttö hyödyttää sen

jäsenten ja yhteistyökumppanien tulevaisuuden tarpeita.

Käytän tämän tilaisuuden TESCON puolesta ilmaistakseni TESCON tavoitteen saada yhteistyökumppaneita Suomesta kehitysyhteistyöhön. Etukäteen kiittäen,

*George Masatu Mukama
(opiskelija, Ndumey Masatu
Mukaman poika)*

Yhteystiedot:
Mr. Mukama, N. M.
Executive Chairman
P. O. Box 1374
Morogoro, Tanzania

UUDAJATA

LOCAL MEDICAL RESEARCH AND CURE

UUDAJATA is an abbreviation of "Chama cha Uganga na Utafiti wa Dawa za Jadi Tanzania" literally meaning "An Association for Local Medicine Research and Cure in Tanzania". It was established on 6th May 1998 basically for:

- (a) conducting medical research on infection diseases such as typhoid, cholera, aids and other venereal diseases, of which it is believed that their cure can be found through our locally available planted herbs,
- (b) establishing a Local Medical Research Centre in Morogoro for the benefits of Morogoro residents and Tanzania at large and
- (c) sensitization an medicinal environmental education and public health to Morogoro dwellers.

UUDAJATA has registered over sixty local herbalists (Local Doctors) of which sixteen are founder members. The members believe that the trees available in Morogoro

Regional provide adequate inputs to satisfy local medical researcher's demands. For gender issues, UUDAJATA has thirty five women and the rest are men.

It's UUDAJATA's belief that if given support the basic and best cure for different and various diseases will be manufactured in Morogoro in the near future.

As a member of UNGOs, UUDAJATA is looking for a partner friend NGO from Finland, which is a member of UHUSIANO, for a "Partnership Development Cooperation".

Wee R. Kigotogota, Chairman

Contact information:
Mzee Issa Swalehe Kigotogota
c/o Box 1374
Morogoro

PERINNELÄÄKINNÄN TUNTEMUSTA

UUDAJATA on lyhennys suahilin kielisestä nimestä "Chama cha Uganga na Utafiti wa Dawa za Jadi Tanzania", Perinteisen lääketieteen ja sen tutkimuksen seura. Seura perustettiin toukokuussa 1998. Sen tavoitteet ovat tehdä lääketieteellistä tutkimusta sellaisista tarttuma-taudeista (kuten lavantauti, kolera ja aids), joita uskotaan voivan parantaa perinteisillä, paikallisesti viljellyillä yrteillä; perustaa Morogoroon paikallinen tutkimuskeskus, josta hyötyisivät niin morogorolaiset kuin muutkin tansanialaiset; ja herättää morogorolaisten kiinnostusta lääketieteellisiin, yleiseen terveyteen liittyviin ja ympäristökysymyksiin.

UUDAJATA on rekisteröinyt yli 60 paikallista yrttien käyttäjää (paikallisia lääkäreitä) joista 16

on järjestössä mukana perustajajäseninä. UUDAJATAssa on 35 naista. Loput sen jäsenistä ovat miehiä. Jäsenet ovat sitä mieltä, että Morogoron alueella saatavilla olevat puut mahdollistavat paikallisen lääketieteellisen tutkimuksen. Jos tutkimusta tuetaan olisi mahdollista, että lähitulevaisuudessa peruslääkitys erilaisiin sairauksiin tul-tai-siin valmistamaan Morogorossa.

UNGOn jäsenjärjestönä UUDAJATA etsii kumppani-järjestöä Suomesta Uhusianon järjestöjen keskuudesta.

Puheenjohtaja Wee R. Kigotogota

Yhteystiedot:
Mzee Issa Swalehe Kigotogota
c/o P.O. Box 1374
Morogoro, Tanzania

UHUSIANO-TIEDOTE UHUSIANO NEWSLETTER

Uhusiano r.y. on suomalaisten, Tan-saniassa kehitysyhteistyötä harjoit-tavien kansalaisjärjestöjen perusta-ma kattojärjestö. Sen päätehtävä on palvella järjestöjään tiedottamalla, koordinoimalla ja järjestämällä koulutusta. Uhusiano-tiedote ilmestyy muutaman kerran vuodes-sa. Tiedotetta toimittaa Uhusianon tiedotusryhmä, johon kuuluvat Kaisa Kivelä, Paula Kuusipalo ja Elina Puhto.

Seuraavat lehdet ilmestyvät heinä- ja lokakuun alussa 2001. Niihin tulevien kirjoitusten viimeiset palautuspäivät ovat seuraavat: tiedote 2/2001 - perjantai 1.6.2001 ja tiedote 3/2001 - perjantai 31.8.2001.

Uhusiano r.y. is an umbrella organi-zation for Finnish NGOs that are in-volved in development co-operation with Tanzanian partners. Its main tasks are to share information, to co-ordinate its member organizations' activities and to arrange education for them. Uhusiano Newsletter comes out a couple of times in a year. The Newsletter team are Kaisa Kivelä, Paula Kuusipalo and Elina Puhto.

The next Newsletters will come out in early July and October 2001. The deadlines for any articles are: Newsletter 2/2001 - Friday 1/6/2001 Newsletter 3/2001 - Friday 31/8/2001.

"Uhusiano" ni shirika mama la mashirika 12 yasiyo ya kiserikali ya Kifini. Mashirika ya Uhusiano yanashiriki kwenye kazi ya kujenga maendeleo nchini Tanzania, hasa katika eneo la Morogoro. Malengo ya Uhusiano ni kuimarisha mashirika yake kwa njia ya kubadilishana habari na kutoa mafunzo. "Uhusiano Newsletter" ni gazeti la Uhusiano. Linatolewa mara mbili mpaka mara nne kwa mwaka. Linatengenezwa na kamati ya habari ya Uhusiano. Wanakamati ni Kaisa Kivelä, Paula Kuusipalo na Elina Puhto.

YHTEYSTIETOJA - CONTACT INFORMATION

UHUSIANOn hallitus UHUSIANO board members

Puheenjohtaja - Chairperson

Kaarlo Koskimies
(Vaasan kehityksmaaseura r.y./Vaasa Association for Developing Countries)
Huvilakatu 9
FI-65200 Vaasa
Tel. int. (home) +358-6-3172164
e-mail: k.koskimies@pp.inet.fi

Varapuheenjohtaja - Vice Chairperson

Heikki Pietiläinen
(Iisalmen Nuorison Tuki r.y./Iisalmi Youth Aid)
Louhenkatu 17 A 3
FI-74130 Iisalmi
Tel. int. +358-17-825003, +358-50-3014663
e-mail: pietilainen@mailexite.com

Sihteeri ja tiedottaja - Secretary and Information Officer

Kaisa Kivela
Sammalparankuja 4 C 41
FI-00960 Helsinki
Tel. int. +358-400-212824
e-mail: kaisa.kivela@helsinki.fi

Heli Pimenoff
(Äetsän seudun kehityksmaaseura r.y./Äetsä Association for Developing Countries)
Stakes, PL 220
FI-00531 Helsinki
Tel. int. +358-50-3395788, 09-39672040
e-mail: heli.pimenoff@stakes.fi

Paula Kuusipalo
(Viittakiven tuki r.y./Viittakivi Alumni Association)
Mannerheimint. 94 B 44
FI-00250 Helsinki
Tel. int. (home) +358-9-4583835 and +358-50-5819623
e-mail: paula.kuusipalo@ofw.fi

Sinikka Wikström
(TSL:n Vammalan osasto r.y./Workers Educational Association of Vammala)
Kontinkustantie
FI-38300 Kiikka
Tel. int. +358-3-5135263
e-mail: sinikka.wikstrom@kopteri.net

Elina Puhto
(Viittakiven tuki r.y./Viittakivi Alumni Association)
Angervotie 4 D 31
FI-00320 Helsinki
Tel. int. home +358-9-5879454, work +358-9-47741823
e-mail: puhto@softhome.net

Leena Salminen
(Vaasan kehityksmaaseura r.y./Vaasa Association for Developing Countries)
Vaasan kaupunginkirjasto, maakuntakirjasto
FI-65101 Vaasa
Tel. int. +358-40-5249998, home +358-6-3125593
e-mail: leena.salminen@vaasa.fi

Jaakko Tuomi
(Vanhustyön keskusliitto r.y./Central Union for the Welfare of the Aged)
Raatiniehemkatu 8
FI-53100 Lappeenranta
Tel. int. +358-40-5301934, fax +358-5-4513612
e-mail: jaakko.tuomi@saunalahti.fi

VICE MEMBERS

Tuomo Haapaniemi
Karkunkyläntie 424
FI-38140 Kärrpää

Kyösti Kauppinen
(Iisalmen Nuorison Tuki r.y./Iisalmi Youth Aid)
Kivirannantie 32
FI-74130 Iisalmi
Tel. int. work +358-17-814243,
fax +358-17-813098
e-mail: ideco@nettilinja.fi

Sirpa Evwaraye
(Vaasan kehityksmaaseura r.y./Vaasa Association for Developing Countries)
Karhantie 6 A 13
FI-65350 Vaasa
Tel. int. +358-6-3169728,
work +358-6-3251718,
fax +358-6-3251702
e-mail: sirpa.evwaraye@vaasa.fi

Heli Niskanen
Pöökintanhua 1
FI-38220 Stormi
Tel. int. +358-41-4460968,
home +358-3-5155452
e-mail: heli_niskane@artic.net

Iipo Korkalo
Latokartanontie 97
FI-07800 Lapinjärvi
e-mail: ilpo.korkalo@pp.inet.fi

Satu Reunanen
(Äetsän seudun kehityksmaaseura r.y./Äetsä Association for Developing Countries)
Torstinmäentie 43
FI-38100 Karkku
Tel. int. +358-40-5156104,
home +358-3-5134162
e-mail: satu.torstinmaki@kpteri.net

Outileena Uotila
(Äetsän seudun kehityksmaaseura r.y./Äetsä Association for Developing Countries)
Tyrväänkyläntie 627
FI-38200 Vammala
Tel. int. home +358-3-5143536

Nora Witans
(Viittakiven tuki r.y./Viittakivi Alumni Association)
Arentinkuja 1 B 232
FI-00410 Helsinki
Tel. int. +358-40-7000362

UHUSIANOn jäsenyys/tiedotteen tilaus membership/newsletter orders

Uhusianoon kuuluu jäsenenä sekä yksittäisiä henkilöitä että erilaisia järjestöjä. Liittyä voi maksamalla jäsenmaksun Uhusianon tilille 566006-212195. Jäsenmaksun suuruus on järjestöiltä 300 mk/kalenterivuosi ja yksityishenkilöiltä 100 mk/kalenterivuosi (opiskelijat 50 mk). Uhusiano-tiedote postitetaan kaikille jäsenille kotiin. Tämän vuoksi muista ilmoittaa meille myös osoitteesi!

Uhusiano members are individual persons and different organizations. You can become a member by paying the annual membership fee in Uhusiano account 566006-212195. The fee for organizations is 300 FIM a year and for individuals 100 FIM a year (for students 50 FIM). The Uhusiano Newsletter is mailed to all members, so please inform us with your address, as well.

muita UHUSIANOlaisia other UHUSIANO contacts

Taloudenhoitaja - Treasurer

Marja-Liisa Männistö
Hahmajärventie 166, FI-38490 Haukijärvi
Tel. int. +358-50-3540635, work +358-3-3457151, fax +358-03-3713123
e-mail: marjaliisa.mannisto@lppky.fi

Edustaja Kepan hallituksessa - Uhusiano Representative in Kepa Board

Sisko Ojanen (Iisalmen Nuorison Tuki r.y./Iisalmi Youth Aid)
Tel. int. +358-50-3806516
e-mail: sisko.ojanen@bentley.nl

sisarjärjestö UNGO Tanzanian partner UNGO

Puheenjohtaja - Chairperson
Mr. Ndumey M. Mukama

Sihteeri - Secretary
Mr. Joseph Saquare

P.O. Box 1835
Morogoro
Tanzania
Tel./Fax int. +255 023 604421
e-mail: leo.kepa@cats-net.com

2

Karkun Isku r.y.
Marja-Liisa Männistö
Hahmajärventie 166
38490 Haukijärvi

